

சிறுகதை

மாத இதழ்

மஞ்சரி

ஆவணி 2023

ஆதலன்
நகீஷா அந்தர்நதீரன்
ஆதா ரெட்டுவட்
கந்தலையலகு காரு
கல்லான் அஷ்டிஷல்
அபெகல் பநந்தாழன்
மு. தயாளன்
செ. செ. இப்பாஷ்டி
பெல்லந்தாஷன்
பெ. பௌகராஷா

பிரதம ஆசிரியர்: மு. தயாளன்

வளர்ந்த, வளரும் படைப்பாளிகளுக்கான களம்

£4.00 / 150Rs/50Rs(india)

இலக்சுமீ பிரசுராலயம்

Luxmi
Publication

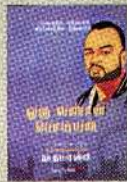
மு.தயாளன்
300Rs/£4

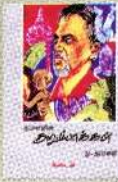
மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

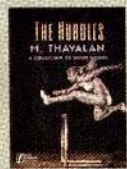
மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
400Rs/£4

மு.தயாளன்
400Rs/£4

க. ஆர்த்திகா
500Rs/£4

அலெக்சன்
பரந்தாமன்
400Rs/£4

India 400 Rs
London £4
Can/Ame \$10
Europe 10 Euro

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்

Commercial bank Account No: 8370042817

மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை
luxmi2128@gmail.com இற்கு அனுப்பினால் payment
link அனுப்பி வைக்கப்படும்.

எனது எல்லாப்புத்தகங்களும் சிறுகதை மஞ்சரிகளும்

Amazon Kindle இல் உள்ளன.

www.amazon.co.uk/ebooks இல்

Type M.Thayalan

உலக அரசியல் களம்

உலக நாடுகளின் அரசியல் களம் நாளுக்கு நாள் மாறுபட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. வல்லரசுகளுக்கிடையேயான போட்டிகளும் இந்தப் போட்டிகளின் வெப்பத்தில் சிறிய நாடுகள் வெந்து போவதும் தாராளமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. வல்லரசுகள் பணத்தாலும் ஆயுதங்களினாலும் உப்பி ஊதிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. சிறிய நாடுகளின் அரசியலில் குழப்பங்களை விளைவிப்பதும் பின் அவர்களின் பாதுகாப்புக்கென்று தங்களது ஆயுதங்களை விற்பதுவும் திட்டமிட்ட முறையில் நடக்கின்றன.

இந்தச் சதித்திட்டங்களைப் புரிந்தும் புரியாதமாதிரி தம் சுயங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக சிறிய நாடுகளின் தலைமைகள் பலிக்கடா ஆவதும் சர்வ சாதாரணமாக நடக்கின்றன.

தற்போது உக்ரெயினுக்கும் ரஸ்யாவிற்குமிடையிலான யுத்தமும் அத்தகைய ஒன்றே. உக்ரெயினை தூண்டிவிட்டதும் அமெரிக்காவே. இதற்கு ஒத்தூதி, பிரச்சனையை கொழுந்து விட்டெரியச் செய்தவை இங்கிலாந்து, ஐரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகள் என்பவையாகும்.

இந்த வல்லரசுகள் பணத்தாலும் ஆயுதங்களாலும் உப்பிப் பெருத்தவுடன் அவைகளுக்கு தெருச் சண்டித்தன மனோநிலை வந்துவிடுகிறது. ரஸ்யியாவுக்கு வந்த மனநிலை இதுதான். அமெரிக்கா மற்றைய நாடுகளில் தாங்கள் புரிந்த சண்டித்தனங்களை எல்லாம் மறந்து ரஸ்யியாவைச் சண்டியனாகக் கூறி உக்ரெயினுக்கு ஆயுதங்களை அள்ளிக் கொடுத்து கரம்போட் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. இவர்களுக்கிடையில் அகப்பட்டு அல்லாடிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் பற்றி யாரும் கருத்தில் கொள்வதில்லை. அமெரிக்கா, ரஸ்யா போன்ற நாடுகள் சிறிய நாடுகளுக்கு ஆயுதம் விற்றுத்தான் பணக்கார நாடுகளாக மாறுகின்றன என்ற சூக்குமம் சாதாரண மக்களுக்கு எழு ஆரம்பித்துவிட்டால் நடக்கப்போவது பயங்கரமாக இருக்கும் என்பதே உண்மை. அந்தக் காலத்திற்காகக் காத்திருப்போம்.

மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

1 உலக அரசியல் களம்

2 உள்ளடக்கம்

3 விசாரணை
ஆதவன்

10 கலியுகராமன்
ரஜிதா அரிச்சந்திரன்

14 சேவைக்கு பதவி தேவை....
சூசை எட்டேவ்

23 வலி சுமந்த பொழுது
கற்சிலைமடு தாரு

31 ஏழைவாய்ச் சொல்
கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

35 படிப்பும் பாதிப்பும்
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

39 கரும்பலகை (தொடர்கதை)
மு.தயாளன்

43 மாடி வீடுகளும்...
எம்.எம். இப்றாஹிம்

47 உனக்கு மட்டும்....
ஷெல்லிதாசன்

48 மஞ்சரி 34 ஒரு பார்வை
பேராசிரியர் செ. யோகராசா

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் ,
+94 773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா,
+94765554649

வெண்பா பத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்
+ 94 212 225 090

சிறுகதை மஞ்சரி 40

தனி ஒருவரின் தொகுப்பாக வரவுள்ளது.

மஞ்சரியில் வராத கதைகள். மஞ்சரியில் ஒரு
கதையாவது எழுதிய எழுத்தாளர்.

அன்பான வேண்டுகோள்.

நீங்கள் படைப்புகளை அனுப்பும்போது
வங்கிவிபரம் குறிப்பிட்டால்மட்டுமே உதவித்
தொகை அனுப்பி வைக்கப்படும்

நன்றிக்கூறியவர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி
சாரு நற்குணதயாளன், திரு ரமணன்
நற்குணதயாளன், செல்வி சரண்யா
தன்பாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,
செ. யோகராசா, வணசிங்க அச்சகத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணதயாளன்

ஓவியர்கள்: G. கைலாசநாதன் , T. செளந்தர்

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி
சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன், திருமதி சாரு தயாளன்
ஆலோசகர்கள்

Dr P.இராசையா, பேராசிரியர் செ.யோகராசா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,
Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai1@
gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,
Trincomalee, Srilanka
sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:1000Rs/Year

Mrs Thanabalasingam, Commercial bank,
Trinco branch, 8370042817

England £20/Year Den/Swiss/Ger:

80Euro/year Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan,
Barclays, Sort code 20-37-15, A/C Number
60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307

SWIFTBIC BUKBGB22

விசாரணை

ஆதவன்

மஞ்சரியில்
ஆதவனின்
இரண்டாவது
கதை இதுவாகும்.
சமீப காலத்தில்
மிக வேகமாக
எழுதிவரும் சிறுகதை
எழுத்தாளர் இவர்.
அழகான எழுத்து
நடையில் சிங்கப்
பூரிலிருந்து எழுதிக்
கொண்டிருக்கிறார்.

1

விமானத்தில் ஜன்னலோரம் சாய்ந்
திருந்தான். காலைக்கதிரவன் ஒளி
முதல் முதலாக முகத்தில் அடித்த
போது வாழ்வின் புதிய நாளுக்குள் நுழைகிறேன்
என்ற புளகாங்கிதம் கூட உண்டாகவில்லை. புதிய
நிலத்தில் விழும் ஒளி கூட புதியதுதானே?. நேற்று
வரை இருந்த நிச்சயமற்ற மனநிலை இன்னும்
பாதியளவே குறைந்திருந்தது. பலவருடங்கள்
அழுந்தி அமிழ்ந்து கிடந்த அழுத்தம். அவ்வளவு
சாதாரணமாக வற்றிவிடாது. இது அவனுக்கு

புதிய தேசம். புதிய மனிதர்களை காண்கின்றான். நிறத்தால் மொழியால் பண்பாட்டால் பெரும்பாலும் புதிய வர்களே கண்ணில் தெரிகிறார்கள். விமானத்தை விட்டு இறங்கி மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து நடந்து அந்த இடத்தை

அடைந்தான். குடிவரவு சோதனை செய்து விசா குத்தும் வரிசையது. ஏற்கனவே வந்திருந்த பயணிகள் நான்கு வரிசையில் பயணப்பையின் கைப்பிடி ஒருகையிலும் கடவுச்சீட்டு மறுகையிலுமாக நாட்டியத்துக்கு அபிநயம் பிடிப்பது போல நின்றார்கள். சிலர் ஓரிரு பிள்ளைகளுடன் வந்திருக்க பொரும்பாலும் இளம் தம்பதிகள் அல்லது காதலர்

கள் அவர்களுடன் சில வயசானவர்களும் வந்திருந்தார்கள். அவனைப்போல சிலர் தனியனாக இந்த நாட்டுக்குள் நுழைவது தெரிகிறது. அடுத்து இரண்டு வரிசைகளில் சொந்தநாட்டு மக்களுக்கானதும் நிரந்தர வதிவிட மக்களுக்கானதும் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆங்கிலம் மண்டரின் மலாயா அவற்றுடன் தமிழும் அறிவிப்பில் வீற்றிருந்து அவனை ஆரவாரத்துடன் அழைத்தது போல நினைத்தான். வரிசை சற்று மெதுவாகவே நகர்ந்தது. நடுச்சாமம் பன்னிரண்டு மணி விமானம். வந்து இறங்கும் போது காலை எட்டு மணியாகிவிட்டது. பெரும்பாலும் தூங்கி வழிந்த முகங்கள் அவனை சுற்றி நின்றன. விமானம் இறங்கும் போது ஆவலாக இங்கே அழகாக துடைத்து அடுக்கி வைக்கப்பட்டது போல காண்கரீட்கட்டங்களை பார்த்தவனுக்கு உளம் நிறைந்த வெறுமையாலும் பயத்தாலும் அவை எந்த ஆசுவாசத்தையும் தரவில்லை. சிங்கப்பூர் சாங்கி விமான நிலையம் உலகின் துடிப்பானதும் முதல்தரமானதும் என்ற வியப்பை அவனுக்குள் ஏற்படுத்தவில்லை.

அதே வரிசையில் அவனுக்கு பின்னால் அந்த மனிதர் நின்றார். குறுகுறென்று பார்க்கிறாரா? அல்லது சிரிக்க முற்படுகிறாரா? என்று விளங்கவில்லை அவனுக்கு. அவர்தான் விமானத்தில் அவனது இருக்கைக்கு அருகில் இருந்த பருத்த மனிதர் சிங்களவராக இருக்க வேண்டும் என்று முதல் தடவையிலே

புரிந்து கொண்டான். பயணத்தின் முக்கால்பங்கை பெரிதாக கொரட்டை விட்டு தூங்கிக்கழித்தார். ஜன்னல் ஓர இருக்கையென்பதால் சாய்ந்தபடியே நான்கு மணித்தியாலத்தை கடந்திருக்கிறான். அவரின் கொரட்டை இல்லாமல் இருந்திருந்தாலும் அவன் மனது தூங்கும் அளவுக்கு அமைதியாக இருக்கவில்லை. கடந்த நான்கு நாட்களாக பதட்டம் அதிகரித்திருந்தது. அதை பதட்டம் என்று சொல்வதா? பயம் என்று சொல்வதா? ஆனால் சாதாரண மனிதனுக்கு வேண்டப்படாத உணர்வு என்று மட்டும் புரிந்தது. அதற்காக சாதாரண மனிதனுக்கு பயமும் பதட்டமும் வராதா? என்றால் அதற்கான எல்லைகள் இருக்கிறது. மதிப்பெண் குறைந்த மாணவனின் பயமும் மரணத்தை எதிர்பார்த்து காத்திருப்பவனின் பயமும் ஒன்றில்லை தானே. உச்சக்கட்ட பயம் என்பது மரண பயம்தான். அதனூடாக பயணம் செய்த கடந்த நான்கு நாட்கள் அவனுக்கு மனஉளைச்சலை தந்திருக்கிறது. இன்னும் பூரணமாக விலகவில்லை.

UL309 ஸ்ரீலங்கன் ஏர் லைன்ஸ் விமானம் இரண்டு நான்கு இரண்டு என்று இருக்கைகள் ஒவ்வொரு வரிசையிலும் இருந்தது. கைப்பையை முன்பாதத்தால் எக்கி தூக்கி மேலே வைத்தார். அப்போது துருத்திக்கொண்டு நின்ற தொந்தியை ஒரு குலுக்கு குலுக்கி பிடிமானம் இல்லாமல் இடுப்பிலிருந்து இறங்கிய நீளக்காற்சட்டையை தூக்கி விட்டவர் அவனை பார்த்து ஒரு சிரிப்பை

உதிர்த்தார். “கோமத” என்று நலம் விசாரித்து யதார்த்தமாக கேட்டவரை பேந்த பேந்த பார்த்தான். “நம மொகத்த” என்று அவனது பெயரை கேட்டவருக்கு முகத்தின் இறுக்கத்தை சற்று தளர்த்தி எச்சரிக்கையுடன் புன்னகைத்தவாறே “காந்தன்” என்றான். தொடர்ந்து பேச்சுக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. அவருடன் தனக்கு தெரிந்த சிங்களத்தில் பேசுவதற்கு தயங்கினான். விட்டு விட்டு பேசும் சரளமில்லாத சிங்களம் தன்னை தமிழ்னாக காட்டிவிடும் என்ற தயக்கம். கையில் அம்மா கட்டிவிட்ட சன்னதி முருகனின் நூலையே அறுத்து எறிந்து தான் வன்னியை விட்டு வெளில வந்தவன். மூச்சிரைக்க தனது இருக்கையில் அமர்ந்தவர் மேற்கொண்டு எதுவும் அவனை கேட்காதது ஆறுதலாக இருந்தது. இருந்தும் தான் தமிழ் என்று ஊகித்திருந்தால் சிங்கப்பூரில் இறங்கும் போது கொட்டியா அதாவது புலியெண்டு போட்டுக் கொடுத்து விட்டால் என்ன செய்வது என்ற கற்பனை அவனை சூழ்ந்திருந்தது உண்மை தான். தமிழர்கள் என்றாலே புலி என்ற மாயை தெற்கில் சிங்களவர்கள் மத்தியில் புரையோடியிருந்தது. சந்தேகப்படி யாரும் வந்தாலோ அல்லது எச்சரிக்கை செய்தாலோ சிங்கப்பூர் அரசாங்கம் ஆளை பிடித்து உடனடியாக திருப்பி அனுப்பிவிடும். இது நண்பர்கள் மூலம் காந்தனுக்குக் கிடைத்த முன்னெச்சரிக்கை. ஆகவே யாரைப் பாததாலும் சிங்களவராக இருக்குமோ என்ற பதட்டம் இருந்தது.

வாழ ஒரு இடம் வேலைக்கு இன் னொரு இடம் என்று திரிந்தான். உண் மையில் வேலைசெய்யும் இடம் என்றாலும் அந்த சூழலை விரும்பி யிருந்தான். 2002ல் தொடங்கிய சமாதான காலம் 2005 புரட்டாதி மாதம் சண்டை தொடங்கும்போது முடிவுக்கு வந்தது. சமாதான காலம் அத்துடன் முடிந்ததை கட்டியும் கூறும் அளவில் பல்துளை எறிகணைகள் மித மிஞ்சி வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் கிளிநொச்சி அலுவலகத்தில் இருந்தான். அமைதியை முறித்த முதல் நாள் மாலை ஐந்து மணியளவில் தொடங் கிய சண்டையில் யாழ்ப்பாணம் போகும் பாதை மூடப்பட்டது. அடுத்த நான்கு மாதங்கள் அவன் வேலைபார்த்த அரச சார்பற்ற நிறுவனம் மூலமாக இடம் பெயர்ந்து வரும் மக்களுக்கான நிவாரண பணிகளில் ஈடுபட்டான். இருந்தும் இராணுவ நகர்வுகள் கிளிநொச்சி நகரத்தை அணுகும் போல தெரிந்ததால் பலர்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து வெளியேறும் முனைப்பில் இருந்தனர். கிளிநொச்சியில் வேலை பார்த்ததால் புலிகளின் புலனாய்வுத்துறைக்கு கார ணம் காட்ட வேணும். இலகுவில் வெளியேற இயலாத நேரம். காந்தன் புலிகளின் அலுவலகத்தில் விண்ணப் பித்து காத்திருந்தவன். மார்கழி இருபத் தேழில் விசாரிக்க அழைக்கப்பட்டான்.

தென்னங்கிடுகால் வேயப்பட்ட மூன்று கொட்டில்கள் இந்த விசார

ணைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. கிட்டத் தட்ட இருநூறு பேர் மட்டில் ஆரவா ரப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தனர். எப்ப டியாவது தப்பி விட வேண்டும் என்ற அவா அவர்களின் முகங்களில் இருந்தது. சிலருக்கு சொந்த ஊரான யாழ்ப்பாணம் அல்லது கிழக்கு மாகாண நகர்களான திருகோணமலை மட்டக்களப்பு அல்லது மன்னார் வவுனியா நகர்களுக்கு திரும்ப வேண்டியிருந்தது. இன்னும் சிலர் கொழும்பு போக இருந்தனர். சிலர் காந்தன் மாதிரி கொழும்பு என்று சொல்லிவிட்டு வெளிநாட்டுக்கு போக வும் முற்பட்டனர். மதியநேரம் வெயில் சுட்டெரிக்கும் வேளை ஆனால் பெரிய மாமரம் நிழல் பரப்பி முற்றத்து சூட்டை தணித்தது. ஏறும்பு சக்கரையை மொய்த் தது போல பலர் மாமர அடியை சுற்றி மணலில் அமர்ந்திருந்தனர். ஒருசிலருக்கே அமர நாற்காலிகள் இருந்தது மற்றவர்கள் தங்கள் மிதிவண்டிகளில் சாய்ந்த வண் ணமும் சிலர் கொட்டில்களின் தாழ் வாரத்திலும் இருந்தனர் தமது எண் கூப்பிடுவதை எதிர்பார்த்து. மரத்தின் மறைவு இராணுவ விமானத்துக்கும் வேவு விமானத்துக்கும் மறைவாக இருக்கும் என்பது அவனைப்போலவே அங்கிருந்தவர்களுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இரண்டாவது கொட்டிலுக்கு போகுமாறு அவனது பெயரை சொல்லி பதிவு செய்த பெண் கூவி அழைத்தாள். உள்ளே ஒரு இருபது வயது மதிக்கத்தக்க இயக்க பெடியன் தான் இருந்தான். இரண்டடி உயர மண்கவரின் மேல் மூரி மட்டையால் வரிந்து கட்டப்பட்ட

கரைகவர்கள் அந்தவட்ட வடிவ கொட்டியில் இயற்கையான காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் வர மறுத்த சூனியக்குடுவையாக இருந்தது. அந்தப் பெடியனுக்கு சிரிப்பை வலுக்கட்டாயமாக தொலைத்த முகம். அதில் வியர்வை படிந்திருக்க முறைத்தபடி காந்தனை அமரச் சொன்னான். நடுவில் ஒரு சிறிய மேசை இரண்டு பிளாத்திக்கு நாற்காலிகள் மட்டுமே இருந்தது.

“நீங்கள் எங்க போகிறீங்கள்?” கேள்வியில் மரியாதை இருந்ததாக உணர்ந்தான். ஆனாலும் அதில் அட்டடல் இருந்தது மறுப்பதற்கில்லை. வெளிநாட்டு அரச சார்பற்ற நிறுவனத்தில் வேலை செய்ததால் காந்தனுக்கு தெரியும் தன்னை சந்தேகத்துடனே பார்ப்பார்கள் என்பதும், வலுக்கட்டாயமாக தடுத்து நிறுத்துவதும் அவர்களுக்கு இயலாது என்பதும் அவனுக்கு தெரியும். மனித உரிமை பிரச்சினையை காட்டி தனது நிறுவனம் அழுத்தத்தை பிரயோகிக்கும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு தென்பை கொடுத்தது. இருந்தாலும் சண்டை நடப்பதால் இயக்கத்தின் கோபத்தை சம்பாதிப்பது நல்லதில்லை. எனவே கூடுமானவரை அவர்களை பகைக்காமல் வெளியேறும் பாணியை காந்தன் தெரிந்தான். வேறு வழியில்லை.

“கொழும்புக்கு போறன்”

“எங்களுடன் சேர்ந்து போராடலாமே? உங்கள் எல்லாருக்கும் தானே நாங்கள் சண்டை பிடிக்கிறம்.”

“அப்பாவுக்கு ஏலாது. சின்னவயசில் இரண்டு தம்பியும் ஒரு தங்கைச்சியும் இருக்குதுகள். நான் உழைச்சால் தான் சாப்பாட்டுக்கு வழி. நான் போய்தான் ஆகவேணும்” காந்தன் சற்று கடுமையாக தனது முகத்தை மாற்றி கேட்டான். உள்ளுக்குள் பயம் இருந்தாலும் தன்பக்க நியாயத்தை சொல்லவேண்டும் என்பதில் குறியாக இருந்தான்.

“உங்களை வெளியில் விட்டாலும் எங்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டும்”

“எனக்கு விளங்கவில்லை என்ன உதவி”

“கொழும்பிலும் உளவுபாக்க வேண்டும். வரும் போது அனுராதபுரம் வவுனியாவில் இராணுக நகர்வுகளை சொல்லவேண்டும்.” காந்தனுக்கு பயம் பற்றிக்கொண்டது தன்னை உளவு பார்க்க வைத்து சிக்கலில் மாட்டும் வேலையை தலையில் கட்டப் போறாங்கள் என்ற பயம்.

முதலில் துணிவுடன் போனவனுக்கு கேட்கும் கேள்விகளில் உள்ள பாரதூரமான விளைவுகள் மனக்கண்ணில் ஓடியது. சிறுகச் சிறுக பயத்தை கூட்டியது. கடந்த நாலு நாளில் அது முதல் நாள். விசாரணை முடியும் போது அட்டடல் பாணியில் தமக்கான பங்களிப்பை செய்யவேண்டும் என்று விடாப் பிடியாக நின்றான் அந்த இயக்க உறுப்பினர். ஒரு கட்டத்தில் வேறு வழியில்லாமல் போகவே “சரி நான் சம்பதிக்கிறேன்.”

என்று தப்பிக்க பொய் சொன்னான்.

3

“உங்கள் கடவுச்சீட்டை கொடுங்கள்” ஆங்கிலத்தில் குடிவரவு அதிகாரி காந்தனின் வாடிப்போன முகத்தை பார்த்து கேட்டார். கைகள் நடுங்க கடவுச்சீட்டை கொடுத்தவனை தனது மூக்குக் கண்ணாடி வழியே பார்த்தார். புதிதாக வெளிநாடு வந்திருப்பான். அதுதான் குளிர் அங்கி அணியாதது நடுக்கத்தை தந்திருக்கும் என்று உத்தியோகத்தர் தனக்குள்ளே கற்பிதம் செய்து கொண்டிருப்பார் என்று நினைத்தான். அவர் ஒரு சீனர், ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்கவர். ஆனால் உடலை திடமாக உறுதியாக வைத்திருந்தார். நரை இல்லாத முடி கருத்தவர்ணம் பூசிய அடையாளம் இல்லை. மூக்கு கண்ணாடியூடு கடவுச்சீட்டில் படத்தையும் புருவத்தை மேலாக துருத்தி கண்ணாடிக்கு மேலாக அவன் முகத்தையும் இரண்டு தரம் மாறி மாறி பார்த்து உறுதிப்படுத்தினார். ஒவ்வொரு முறை பார்க்கும் போதும் அவனுக்கு அடிவயிறு சுலக்கியது. அடிக்கடி பின்னால் நின்ற மனிதரை நோட்டமிடவும் செய்தான். அவர் தன்னை சுட்டிக்காட்டி பக்கத்தில் நின்ற இன்னொருவருடன் ஏதோ கேட்பதையும் கண்டான். அவருக்கு பக்கத்து வரிசையில் நின்றவரின் தோற்றமும் இலங்கை சிங்களவர் போலவே அவனுக்கு இருந்தது. கூட்டுக்கு ஆள் சேர்த்து என்னை பிடித்து கொடுத்து விட்டால் என்ன

செய்வது? இங்குவரப்பட்டவலியெல்லாம் வீணாகிவிடும். அதுமட்டுமா திருப்பி அனுப்பப்பட்டால் இலங்கையில் கட்டாயம் கைது செய்யப்படுவேன். முதுகெலும்பு விறைக்க கூதல் ஓடியது. தலை குனிந்து நின்றவனை.

“வலதுகை பெரு விரலை அழுத்திப்பிடி” என்றார் அதிகாரி கணனித்திரைக்கு பக்கத்தில் இருந்த கைரேகை பதியும் கருவியை காட்டி. அடுத்து இடதுகை விரலின் நடுக்கம் அந்த நேரம் மட்டும் செயலிழந்தது.

“ஏன் சிங்கப்பூருக்கு வந்திருக்கிறாய்?” பொதுவான கேள்வியை வீசினார்.

“உல்லாசப்பயணியாக வந்திருக்கிறேன்” மனப்பாடமாக்கி வந்ததை நடுக்கத்தையும் மீறி ஒப்புவித்தான்.

“எங்கே தங்கப் போகிறாய்?”

“நண்பர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள் அவர்களின் வீட்டில்.”

“போதிய பணம் இருக்கிறதா?”

“ஆம்” காசாக எடுத்து வந்த முன்னூறு டாலரை காட்டினான்.

ஒங்கி ஒரு குத்து. முப்பது நாட்கள் வீசா முத்திரையை பதித்தார் அந்த உத்தியோகத்தர். திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவன் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தினான். அவர் நீட்டிய கடவுச்சீட்டை பறிக்காத குறையாக வாங்கி விறு விறு என்று நடந்தவனுக்கு எந்தப்பக்கம் திரும்புவதென்று

தெரியவில்லை. பெரிய பயணப்பையை எடுக்கவேண்டும். பின்னால்நின்றமனிதர் தன்னை அணுகமுன்னம் வெளியேறிவிட வேண்டும் என்ற அவசரம். ஆனால் யாரிடம் கேட்கலாம்? என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சிலர் இடது பக்கம் திரும்பி நடந்தனர். அந்தக்கூடத்தில் பல கடைகள் இருந்தன. இன்னும் சிலர் வலதுபக்கம்போனார்கள். அது கடைகள் இல்லாத கூடம். பயணப்பை எடுக்கும் இடம் அதுவாகத்தான் இருக்கும் என்று கடைகள் இல்லாத கூடத்தில் நடந்தான். எதிர்க்க விரைவாக வந்துகொண்டிருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரரை அணுகி “மன்னிக்கவேண்டும் பயணப்பை எடுக்கும் இடம் எந்தப்பக்கம்?” என்று கேட்டான். அவர் எதிர் திசையை காட்டினார். திரும்பி விறு விடுவது அவரைதொடர்ந்து நடந்தான். கடவுளே அந்த மனிதர் வந்துவிடக்கூடாது என்ற பயம் மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டது. ஆகக்குறைந்தது விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியேறி குகனை சந்தித்து விட்டால் போதும் என்று அவன் மனம் பதறியது. குகன் காந்தனுடன் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தவன். எங்கள் நாட்டில் வேலை பார்த்தல் என்ற ஊவியல் சிறுகச் சிறுக சிதைந்த போது குகனை நினைத்து பொறாமையுடைய நாளே இல்லை. பட்டம் பெற்றவுடன் சிங்கப்பூருக்கு வந்துவிட்டான். அவனை விரைவாக வருமாறு கட்டாயப் படுத்தியதும் குகன் தான் ஆனால் இந்த நாலுமாசும் சிரமமான சூழ்நிலையால் அது சாத்தியப் படாமல் போனது.

பரந்த கை ஒன்று தோளில் தட்டியது. திடுக்கிட்டு திரும்பியவனின் பின்னால் நெருக்கமாக மூச்சிரைக்க அந்த மனிதர் நின்றார். ஒருமாதிரி சிரித்து “தம்பி நீ தமிழா?” எது நடக்கக்கூடாது என்று நினைத்தானோ அதுவே நடந்துவிட்டது. அடுத்து இலங்கையில் எங்கே இருந்து வந்தாய்? ஏன் வந்தாய்? எப்படி வந்தாய்? என்று அடுக்காக கேட்டால் நினைக்கும் போதே உதறல் எடுத்தது. எது நடந்தாலும் பரவாயில்லை அடுக்கடுக்காக பொய் சொல்லவேண்டுமே என்று பேசாமல் நின்றவனை பார்த்து “ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா?” தொடர்ந்து ஆங்கிலத்திலே கேட்டார். அவன் யார் என்பது அவருக்கு விளங்கியிருக்க வேண்டும்.

வெவ்வேலத்து போய் நின்றவன் முகத்தில் சலனத்தை மறைத்துக்கொண்டு “என்ன?” என்று கேட்டான்.

“நீ மதுபானம் வாங்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன். உனது கடவுச்சீட்டை வரியில்லாமல் மதுபான போத்தல் வாங்க தரமுடியுமா?”

அவனுக்கு கண்கள் பனிக்க அழுத்தம் சற்று குறைந்தது போல இருந்தது.

ராஜிதா அரிச்சந்திரன்

சிறந்த கவிதை
 சிறுகதைத்
 துறையில் சிறப்பான
 சூழகம் சார்ந்த
 சிறுகதைகளைப்
 படைத்து வருகிறார்.
 மஞ்சரியில்
 நான்காவது
 கதையை
 எழுதுகிறார்.
 விரைவில்
 சிறுகதைத்
 தொகுப்பும்
 தரவுள்ளார்

கவிதை ராமன்

வீடு ஒரே சத்தமாகவும் கூட்டம்
 நிறைந்ததாகவும் காணப்பட்டது.
 அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனை

வரும் அவனையும் குழந்தையையும்
 பாவமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.
 அவளின் அம்மம்மா "பாவி இப்படி செய்து
 போட்டாளே இவள் இப்படிச் செய்வாள்
 என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. ஏன்
 இப்படிச் செய்தாள்" எனப் புலம்பியபடி
 இருந்தாள். அவளின் கணவன் சாந்தன்
 சிலை போல உட்கார்ந்திருந்தான். அவனது
 மாமா மாமி வந்து "தம்பி, எங்கட மகள்
 உங்கள் தவிக்க விட்டுப் போவாள் என்று
 நினைக்கவே இல்லை, எங்கள் மன்னிச்
 சிடுங்கோ" என கதறினார்கள். எதுக்கும்
 அசையாது கல்லானவளை அவனுடைய
 தம்பி, "அண்ணா எழுப்பங்கள் போலீசுக்கு
 அறிவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால்
 கண்டு பிடிக்க இயலாது" என சொல்லிக்
 கொண்டே இழுத்து எழுப்பினான். எழும்
 பிய அவளும் அவனுடைய தம்பியும்
 போலீஸ் நிலையம் சென்று போலீசில்
 முறைப்பாடு செய்தனர் போலீசாரே
 இவனை விசாரணை என்ற பேரில் "என்ன
 உங்கள் உடம்பு நல்லாத்தானே இருக்குது
 அல்லது ஏதும் குறைபாடிருக்குதோ? ஏன்
 விட்டிட்டு ஒடிப்போனவள்"

போலீசுக்கு கோபம் பொத்திக்
 கொண்டுவந்தது "கட்டாக்காலி போல
 ஊர்மேய விட்டிட்டு எங்கட தலையையா?
 உருட்டுறாய் அவள கவனிக்கிற மாதிரி

கவனித்திருந்தா ஏன் இங்க வரப்போறாய்? சரி நீங்கள் போகலாம் விசாரித்து தகவல்கிடைத்தால் கூப்பிடுவம்”. என்றதும் எழும்பி நடைப்பிணமாக வந்தவன் தன் தம்பி யின் தோளில் சாய்ந்தான். “அண்ணா என்னாச்சு” எனக்கேட்டு நிமிர்த்தினான் அவனோ சேர்ந்து விழுந்தான். அங்கிருந்த ஓட்டோவை மறித்து அவனை ஏற்றிக்கொண்டு வைத்திய சாலையை நோக்கி விரைந்தான். இடையில் எழுப்பியபோது அவன் எழும்பவில்லை. வைத்திய சாலையில் அவசரப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டான். அவனுக்கான சிகிச்சைகள் தொடர்ந்தன ‘நர்சுகளும்’ ‘டாக்டர்களும்’ குறுக்கும் நெடுக்கும் போய் வந்ததையும் தமையனின்

நிலையையும் கண்டு பயந்து ரூபன் தனது தந்தையை தொலைபேசியில் அழைத்து விடயத்தை சொன்னதும் அவரோ மிகவும் திடமாய் “ஒன்றும் இல்லை நீ பயப்படாதே சாப்பிடாமல் இருந்ததால் பசிமயக்கமாய் இருக்கும் போல விடு நான் வாறன்” என்றதை கேட்டதும் அவனுக்கு தென்பாய் இருந்தது.” சரிப்பா நீங்கள் வாங்க என போனை கட்ட பண்ணீட்டு” காத்திருந்தான்.

“ சாந்தனோட வந்தது யார் ? என நேர்ஸ் ஏலம் விட்டான். நான்தான் என் எழும்பிச் சென்றவரை உங்கள டாக்டர் வரட்டாம் முதலாம் நம்பர் ரூமுக்கு போங்கோ. சரி நன்றியம்மா என்றவன் டாக்டரின் ரூமுக்கு சென்றதும் ‘டாக்டர் “நீங்கள் சாந்தனுங்கு என்ன முறை?” “நான் அவரட தம்பி” “உங்கட அண்ணன் கனகாலமா மன உளைச்சலில் இருந்திருக்கிறார் அவருக்கு கை சுகர் அது தான் மயக்கமாகிட்டார் இனியாவது அவரை நன்றாக பாருங்கோ” “ ‘டொக்டர்’ எப்ப துண்டு வெட்டு வீங்கள்”,

“நாளை காலையில் துண்டு வெட்டுவோம்.”,

“நன்றி டொக்டர் நாள் வருகிறேன்.” என வந்து வைத்தியசாலை வராண்டாவில் அமர்ந்திருந்து கண்டபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருவேளை முதலே இவைக்குள்ள பிரச்சனையோ... ஏன்

திடீரென்று சுகர் கூடுது... என்று பல கோணத்தில் சிந்தித்த அவன் சிந்தனைக்கு தடை போடும் வகையில் அவன் தொலைபேசியில் பண்ணியது. ஆன்சர் பண்ணினால் அவன் மனைவி சோபா “என்னங்க எங்க நிற்கிறியன்” என கேட்டதும் இவனும் எல்லாத்தையும் சொன்னான். கேட்டுக்கொண்டிருந்தவள் “நீங்களும் இப்படியே அண்ணன் ஆட்டுக்குட்டி என கத்தி திரிந்தால் உங்கட அண்ணிய போல நானும் எவனையாச்சும் இழுத்துட்டு ஓட வேண்டித்தான்வரும்” எனச் சொல்லி வெந்த புண்ணில் வேலைப்பாய்ச்சினாள். அவனுக்கு என்ன செய்வது என தெரியாமலே போனைத் துண்டித்தான். தந்தை வைத்தியசாலை வந்ததும் தமையனைப் பற்றி எல்லாம் சொல்லி விட்டு வீட்டை போட்டு வாறேன் எனக் கூறி வீடு வந்து சேர்ந்தவனை மீண்டும் மீண்டும் மனைவி சொல்லால் தாக்கினாள் வேறுவழியின்றி பொறுத்துக் கொண்டிருந்தான். அன்றைய பொழுது ரூபனுக்கு யுகமாய் கழிந்தது. அடுத்தநாள் காலையில் எழும்பி வைத்திய சாலைக்கு போக ஆயத்தமானான் மனைவி ஏதேதோ சத்தம் போட்டாள் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் தன்காரியத்தில் கண்ணாக ரெடியாகி கிளம்பி வைத்திய சாலையை அடைந்தான். அங்கு துண்டு வெட்டி போக தயாராய் இருந்த சாந்தனையும் தகப்பனையும் அழைத்துச் செல்ல சாருவின் தாய் தந்தை ஆட்டோவில்

வந்திருந்தார்கள். எல்லோரும் புறப்பட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள் தொடர்ச்சியாக பதினைந்து நாட்கள் சாந்தன் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான்.

அவனின் மனமோ குழம்பிய குட்டை போலாய் இருந்தது. குழம்பிய குட்டையில் மீன்கள் அங்குமிங்கும் அலைவது போலாய் எண்ணங்கள் அலைந்தன. அவன் தொலைபேசி நீண்ட நேரம் அலறுவது கூட கேட்காது. யோசனையிலிருந்தவனை

“அப்பா ,அப்பா” என மகள் தட்டி எழுப்பி

“அப்பா உங்கள் தொலைபேசி அடிக்கிறது” என கொடுத்தாள்.

“நாங்கள் பொலிசில் இருந்து கதைக்கிறோம்....உங்கள் மனைவியையும் அவளின் கள்ளக்காதலனையும் மிருக விலில் தோட்டம் ஒன்றினுள் இருந்து கைது செய்து வந்துள்ளோம் உடனே போலிசுக்கு வாங்கோ” எனக் கூறி தொலைபேசியைத் துண்டித்தார்கள்.

உடனே சாந்தனும் அவன் தம்பி ரூபனும் போலிசுக்கு சென்றார்கள். இதை கேள்விப்பட்டு சாருவின் தாயும் தந்தையும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கு சாருவை சாருவின் தாய் திட்டித் தீர்த்தாள். அங்கு வந்த சாருவின் கள்ளக்காதலனின் மனைவி “எடியே என்றை புருசனை என்னத்தைக்

காட்டி மயக்கினாய் வேசி” எனப்பேசி தலையை பிடித்து இழுத்து அடித்தாள். சாந்தனோ சாருவின் பெற்றோரோ கண்டு கொள்ளவில்லை. இவளுக்கு வேண்டும் என்று நினைத்தவர்கள் போலிருந்தார்கள். போலீசார்கள் ஓடி வந்து தடுத்தார்கள்.

“இங்காவது ஒழுங்கா இருங்கோ” எனப் பேசி பிரித்தார்கள். இருவீட்டா ரையும் கூப்பிட்டு

“உங்கள் முடிவு என்ன? இவங்களை என்ன செய்வது?” என்று கேட்க சாரு வின் கள்ளக்காதலனின் மனைவி “என்கனைவனை நான் கூட்டிட்டு போகிறேன்” என சொன்னதும் அவனும் நான் “என்றை மனைவி கூட போகிறேன்” என எழுந்து சென்றான். சாரு அரசனை நம்பி புருஷனை விட்ட நிலையில் இருந்தான். என்ன நினைத்தானோ சாந்தன் “என்ற மனைவியை நான் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன் என சொன்னதும் சாருவின் பெற்றோர் “என்ன சாந்தன் இவளை எப்படி கூட்டிக்கொண்டு போறது? ஊர்ல என்ன பேசுவார்கள்? இவளை கூட்டிட்டு வந்தா நாங்கள் இனி உங்கட வீட்டுப் பக்கம் வரமாட்டோம்” என்றதும் “பரவாயில்லை வராட்டி விடுங்கோ, நான் இவளை கூட்டிட்டுத்தான் போவேன்” என்றான். சரி உங்க இஷ்டம் எனச் சொல் லீட்டு எல்லாரும் போய் விட்டார்கள்.

எல்லா ‘போமாலிட்டீஸ்கம் ‘முடித்து சாருவை பைக்கில் ஏற்றி வீட்டிற்கு கூட்டி வந்தான்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் இவனின் காலில் வீழ்ந்து அமுதாள் மன்னிப்புக்கேட்டாள் கதறினாள். அவனோ பேசாமல் இருந்தான். சாரு அவனை தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தான். பொறுக்க இய லாமல்

“இஞ்ச பாரு உன்னை தெருவில் விட்டு இன்னும் நாலு குடும்பத்தை குலைக்க நான் விரும்பாததால தான் வீட்டுக்கு கூட்டி வந்தேன். மற்றபடி எவன் கூடவோ போன உன்னோட இனிமேல் குடும்பம் நடத்துவன் என கனவிலும் நினையாதே உனக்கு மதியம் மட்டும் தான் உணவு, மற்றபடி நீ சாப்பிடவோ தண்ணீர் குடிக்கவோ அனுமதி இல்லை. இது கூட நீ உயிருடன் இருந்து தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்றதாலே ஒழிய வேறொன் றும் இல்லை, சமைக்கும் இடத்திற்கோ சாமி அறைக்கோ வரக்கூடாது. வெளிக் கொட்டிலில் இரு. பிள்ளையோடோ என்னோடோ பேசக்கூடாது” என சத்தமாக கூறியதை கேட்டு வாயடைத்து தன் தப்பை நினைத்து வருந்தியபடி கொட்டிலை நோக்கி நடந்தான். வீட்டின் எஜமானி!... ● ● ●

திருகோணமலையைச்
சேர்ந்தவர். சமூகப்
பிரச்சினைகளை
எழுத்தில் கொண்டுவரும்
மக்கள் எழுத்தாளர்

சேவைக்கு பதவி தேவையில்லை

“என்னப்பா, தண்ணி எடுக்கப் போனாய், இப்ப வெறும் குட்ட தோட வாறாய்! ஏன் இன்னும் தண்ணி வர இல்லையோ பைப்பில்?” இப்படிக்கேட்டார் சீதாராமன் மனைவியைப்பார்த்து. “அதையேன் கேக்குறிங்க, காலையில் இருந்து பைப்பிற்கு போய் வாறன் தண்ணி எடுக்க. தண்ணி வாரசாயலே இல்ல! இப்ப இரவில் எண்டாலும் விடுவான்கள் தானே எண்டு பார்த்தால் ஏமாற்றமாப் போச்சுது!” என்று பிரலாபித்தாள் அவள்!..... குடங்கள் வாளிகள் போத்தல்களை வெறுமனே சமையல் பக்கமாக அடுக்கிவைத்தாள் வீட்டுக்காரி பர்வதம். “சாப்பாட்டை விட நீராகாரம் அல்லவா பிரதானம். கடவுளே எண்டு எங்களுக்கு ஒண்டாலையும் ஒரு குறையும் இல்லை. இந்தத் தண்ணியாலதானே நக்கு வாரப்பட வேண்டி கிடக்கு! ஒழுங்காத் தண்ணிய விடுகிறானுகள் இல்லையே இந்த அறுவானுகள்!” என்று அங்கலாயித்து புலம்பினாள்.

சீதாராமன் இவளை விட பெரிதாக மனதுள் வசைபாடிக்கொண்டிருந்தார். எங்கட வீட்டில் எட்டு உறுப்பினர்கள் பிள்ளைகள் மகன் குடும்பம் என்று இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பேருக்கும் குளிக்க கழுவக் கொள்ள எண்டு தாராளமாக தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது! பார்த்துறுமுக்கு

● சூசை எட்டவேட்

மேலாக பெரிய தண்ணித் தொட்டிதான் கட்டியிருக்கிறேன். சீராக தண்ணி வந்தாலல்லவா தொட்டி நிரம்பி எல்லாவற்றுக்கும் பிரயோசனப் படுத்தலாம். அதுதான் இல்ல,..... பெரிய காணியாக்கிடைச்சிருக்கே என்று பயனுள்ள மரந்தடிகள், தென்னை மா பலா, எலுமிச்சை, தோடை, வாழை, பூமரங்கள் என்று நட்டு வைத்திருக்கிறேன். இவ்வளவுக்கும் எவ்வளவோ நீர் விநியோகம் தேவைப்படுகிறது. தண்ணீரை என்ன இனாமாகவா தாறான்கள்? மாதம் முடிய 'பில்' வரும். ஆயிரத்தையும் தாண்டிப்போகும்!... தண்ணிய நல்லதாராளமாக விடுவாங்கள் எப்ப தெரியுமா, நல்லாமழை பெய்யுறமாரி காலத்தில்தான் இரவுபகலாதண்ணிவரும். எங்கெங்கோ உடைப்பெடுத்து வீணாய் சீரழியும். மாசி பிறந்துவிட்டாலே காணும்பங்குணியானால் கேட்கவே தேவையில்லை! ஒரு மணித்தியாலமோ இரண்டு மணித்தியாலமோ வந்துநிக்கும். இந்த நீர் விநியோகம் எப்போ வரும், எப்போ நிக்கும் என்று தெரியாமல் அங்கலாயிப்போடு நெடுகிலும் "பைப்பை திறந்து திறந்து பரிசோதனை செய்ய வேண்டும். மாதமொருக்கா நீர் விநியோக உத்திகோகத்தர்கள் வருவார்கள். மீற்றர் பெட்டியைப் பார்த்து நீர் பாவனையை குறித்த 'பில்லை' தருவார்கள். நாங்கள் பாவித்ததை விட கூடுதலாக பில் கணக்கு இருக்கும். ஏனென்றால் தண்ணீர் வருமுன்னே பெரிதாக காறிசீறி ஆர்ப்பரிக்கும். தண்ணி எடுப்பதற்காக நாங்களும் கனநேரம் திறந்து திறந்து பார்த்து எமாறுவம். அப்போதெல்லாம் காற்றோ

டுதான் தண்ணியும் சீறிக்கொண்டு வரும். இந்த அலங்கோல பரிசோதனை முயற்சியால் மீற்றர் கூட ஓடும். நீர் கட்டணம் அங்கவரும். இந்த அனுபவம் எனக்கு மட்டுமா இந்த ஊரெல்லாம் தான்.

இந்த காணி எடுத்தபோது சனம் அவ்வளவாக குடியேறவில்லை. மாரி மழையும் சீராகவே இருந்தது. நீர் விநியோகம் தாராளமாகவும் இருந்து வந்தது. இப்போது எல்லாமே குழம்பி உருமாறிப் போய்விட்டது. சே... நான் அந்த நேரம் யோசிக்காமல் பெரிய பிழையை செய்துவிட்டேன். அந்த நேரம் நீர் விநியோகம் தாராளம் தானே என்று கிணறு கிண்டி கட்டுறதில கவனயீனமாக இருந்துற்றேன். அதுவும் திருகோணமலையை சுருக்கமாக மலை எண்டுதான் குறிப்பிட்டு பேசுவார்கள். ஏற்றம் இறக்கம் மேடு பள்ளம் இங்கு தாராளம். திருகோணமலையில் அன்புவழிபுரத்தில் குடியேற்றம் நடந்தபோது வெறும் காடாகத்தான் இருந்தது. காட்டைத் திருத்தி குடிமனை, ஊர்மனை ஆக்கியவர்கள் என் போன்றவர்கள்தான். எனக்குக்கிடைத்தது மேட்டுக்காணியாப்போயிற்று. கிணறு வெட்டி கட்டுவது ஏகப்பட்ட செலவாகும். நீர் விநியோகமும் பரவாயில்லைத்தானே அலட்சியப்படுத்திவிட்டேன். இப்போது அனுபவிக்கிறேன்.

இந்த தொல்லை சிரமம் கனபேருக்கு எத்தனையோ குடிமனைகளுக்கு உண்டு. சிலர் பள்ள நிலங்களில் கிணறு தோண்டியதால் சமாளிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கென்ன குடிக்கமட்டும் நீர் குழாயை

பயன்படுத்தினால் போதும் நம் போன்ற பெரும்பாலோருக்கு அப்படியா?

நீர்க்கட்டண 'பில்' தரும் உத்தியோகத்தரிடம் இது பற்றி முறையிட்டார் சீதாராமன். அவர் சொன்னார் "இதுக்குப் பொறுப்பாளிகள் நாங்களில்லை ஐயா! எங்கட வேலை பில் கணக்கு போடுறது மட்டும்தான். நீங்க செயலகத்தில் போய்த்தான் கதைக்க வேண்டும்." என்று சொல்லி விட்டு இம்மாதத்திற்கான கட்டணத்துண்டை கொடுத்துவிட்டுப் போகும் போது சொன்னார். "எங்கட கிண்ணியாவில இந்தப் பிரச்சினையே இல்லை ஐயா இருபத்திநாலு மணி நேரமும் தண்ணி வந்து கொண்டே இருக்கும்."

"இது என்னையா புதினக்கதையா இருக்கு. எங்கட இடத்துல இருந்து பத்து மைலும் வராது கிண்ணியா. அங்க அப்படியென்டா, இங்க ஏன் இப்படி?" "அது ஐயா மகாவலிகங்கையில் இருந்து அவங்க தண்ணி குடுக்கிறாங்கள். அது தான் அப்படி" என்று சொன்னவர் அடுத்த வளவுள உள்ளிட்டார்.

சீதாராமனுக்கு மனக்குழப்பமாகவே இருந்தது. இலங்காபுரியின் பெருநதி மகாவலிகங்கைதான். அது எத்தனையோ ஊர் மனைகளை வயல் நிலங்களை இனபேதம் பட்சபாதம் பார்க்காமல் ந்ரை அள்ளிச் சொரிந்து கொண்டே வருகிறது. அப்படி ஓடிக்கொண்டே வந்து திருகோணமலைக் (மூதுர்) கடலிலேதான் சங்கமிக்கிறது!. அப்படியிருக்க, அதன் முழுமையான பலாபலன் கிண்ணியாவுக்கு மட்டுமேன் கிடைக்க

வேண்டும். திருமலை மாவட்ட நகர்ப்புற மக்களுக்கு ஏன் கிடைக்காமல் அல்லாட வேண்டும்?

சீதாராமன் வேட்டியைக் கட்டிக் கொண்டு விரைந்தார் நீர் விநிகோயச் செயலகத்திற்கு. அங்கே முன் மண்டபத்தில் உத்தியோகத்தர்கள் ஊழியர்கள் தம் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்..... மேசைக் கதிரையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு உத்தியோகத்தர் முன்னால் நின்று "ஐயா எங்கட பக்கம் தண்ணி வாரதே இல்ல, ஒழுங்கா தண்ணீர் விடுகிறார்கள் இல்ல". இதற்கு அவர் "நீங்கள் இதை எங்களோட கதைக்காதீங்க ஐயா, பெரியவர் உள்ளே இருக்கிறார், அவரோட போய் கதையுங்க" என்று சொல்லி இடத்தையும் கைகாட்டினார்.

சீதாராமன் முடிய கண்ணாடிக்கதவின் முன்னால் போய் நின்றார். "யேஸ்கமின்" அவர் மிக்க பவ்வியமாக உள்ளிட்டார். AC மெத்த குள்குளுப்பாயே இருந்தது. மிகவும் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தார். அதிகாரி ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தவர்தலை நிமிர்ந்து இவரைப் பார்த்தார். கையால் சைகை செய்தார் இவரை அமரும்படி. இவரும் அவர் முன்னால் போய் அமர்ந்தார். பில்துண்டை அவர் முன்னால் வைத்தார். தன்னை அறி முகப்படுத்த, அவர் அதை எடுத்துப் பார்க்கையிலே இவர் பேசுத்துவங்கினார். "ஐயா எங்கட பக்கம் தண்ணி விநியோகம் ரொம்ப மோசமாக இருக்கு. மாரிகாலத்துல நல்லா மழை பெய்யும் போது தேவையில்லாத நேரத்தில நல்லாதண்ணி வரும். மழையில்லாம வான் பயிர்கள் சாகக்குள்ள நாங்கள் வெறுங் குடத்த

துாக்கிக் கொண்டு திரியக்குள்ள பைப்ப திறந்தா சீறிக்கொண்டு காத்துதான் வருகுது தண்ணியக்காணல. மீற்றர் காச மட்டும் தாரளமாக வரும். ஏன் ஜயா எங்களுக்கு இப்படி நடக்குது? நாங்கள் எத்தனையோ ஊர்கள் அலுவலா போய் வாறனாங்கள் மன்னார் என்ன வவுனியா என்னமட்டகளப்பென்ன ஏன் தென்பகுதி கொழும்பென்ன எல்லாமிடமும் அலுவலாய் வந்திருக்கிறம். அங்கெல்லாம் தண்ணியால ஒரு பிரச்சினையும் இல்ல. இங்க மட்டும் ஏன் இப்படி? இதுக்கு ஒரு நல்ல வழிய செய்து தரமுடியாதா ஜயா”

தலை தாழ்த்தி இவர் கதையை கவனமாகக் கேட்ட அந்த அதிகாரி மெல்லத் தலை நிமிர்த்தி அவரைப் பார்த்தார். இவரும் இப்போதுதான் கூர்மையாக அந்த அதிகாரியைப் பார்த்தார். நேற்றியில் சந்தனப்பொட்டு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. நல்ல சைவ தமிழ் பழம் போலும்! இவர் உற்சாகமானார், நல்ல பலன் நிச்சயமாய் கிடைக்கப் போகிறது.

“ஜயா, சுந்தளாய் குளத்தில் இருந்துதான் உங்களுக்கெல்லாம் நீர் விநியோகம் செய்யுறம். குளம் வத்தினால் நாங்கள் என்ன செய்யுறது? கட்டுமட்டாசுத்தான் நீர் விநியோகம் செய்வம். அதிலையும் அத்தியவசிய சேவையாக வைத்திய சாலை, நேவி, பொலிஸ், ஆமி குவாட் டஸ்களுக்கு இருபத்திநான்கு மணி நேரமும் வழங்கிக் கொண்டே இருக்க வேணும். அங்கெல்லாம் தண்ணிய சேமித்து வைக்கிற வசதிகள் இல்ல. ஆகையால் தொடர்ந்து நீர்

வழங்க வேண்டியிருக்கிறதால் உங்கட பகுதிகளுக்கெல்லாம் மட்டுப்படுத்தித்தான் தண்ணிய தர வேண்டி இருக்கு.”

அப்ப இந்தப் பெரிய மகாநதி மகாவலி கங்கை திருகோணமலைக் கடலில்தானே பாய்ந்து வந்து விழுந்து நாசமாகுது. அதச்சனங்களுக்கு பயன்படுத்தலாம் தானே? கிண்ணியாவில இருக்கிற ஆக்களுக்கு அந்தத் தண்ணி தாராளமாக கிடைக்குது. எங்களுக்கு ஏன் கிடைக்காமல் போகவேணும்? நாங்கள் என்ன லண்டனிலயா இருக்கிறம்? நாங்களும் இலங்கைப் பிரசைகள் தானே! ஏன் எங்களுக்கு மட்டும் இந்த ஓர் வஞ்சனை?....”

“இங்க பாருங்கோ கிண்ணியா கிட்ட இருக்கிறதால் கங்கை நீர் தாராளமாக இலகுவாக கிடைக்குது. உங்கட பகுதிக் கெல்லாம் குடுக்கிறதெண்டா பெரிய ஏற்பாடுகள் திட்டங்கள் வகுக்க வேணும். இப்போதைக்கு ஏலாது”

“சரி ஜயா தண்ணித்தட்டுப்பாடு ஆனா ஆமி பொலிஸ் நேவி குவாட்டர்ஸ் எல்லாம் தாராளமா தண்ணிவிடுவம் எங்களுக்குத்தான் வழங்க ஏலாது என்று சொல்லுறீங்க. சரி அது ஏன் இரவில்தான் தண்ணி வருகுது? நாங்களெல்லாம் சாப்பிட்டு படுத்த பிறகுதான் தாராளமாக தண்ணி வரும். எங்கெங்கோ உடைப் பெடுத்து தண்ணிவிரயமாகும். விடிய எழும்பி முதல் வேலையாக பைப்ப திறந்து பார்த்தா புஜ் புஸ் புஸ் என்று காத்துதான் வரும் தண்ணி வராது. எங்கட பக்கம் ஒரு மனிஷி இரவில் தண்ணி எடுக்கப் போய் பாம்பு கொத்திப்

போட்டுது. நல்லவேளை உடனடியாக விஷக்கடி வைத்தியரிடம் கொண்டு போய் காப்பாற்றிப் போட்டாங்கள். நாங்களும் டோச்சப்பிடிச்சுக் கொண்டு தான் இரவில் பயந்து பயந்து தண்ணி எடுக்க வேண்டியிருக்கு. குடங்களில், போத்தல்களில் இப்படி எடுக்கலா மெண்டா எத்தின பயன்தாற மரம் தடிகள் பயிர்பச்சைகள் செடி கொடிகள் எத்தனை எத்தனை வளவுகளில் நிக்ந்து. தண்ணியில்லாம சாகுது. இரவில் இது களுக் கெல்லாம் தண்ணி பாய்ச்சலாமா? அதுவும் பூச்சிபட்டைகளுக்குப் பயந்து கொண்டு..... மரம் நடுவோம் பயிர் வளர்ப்போம். உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வோம் என்று பிரசாரம் செய்யுறாங்கள் விவசாய திணைக்க ளத்தால நீர் விநியோகம் இப்படி கேடுகெட்டிருந்தா எப்படி நாடு செழிக்கும் மக்கள் வாழ்வு நலம் பெறும்.

அந்த அதிகாரி சீதாராமனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார். விழிமூடாமல்

“நீர் என்ன அரசியல் கூட்டங்களில் பேசுறமாதிரி இங்க வந்து பேசுறீர். நாங்க அரசாங்கம் சொல்லுறத்தான் ஓடரத்தான் செய்வம். அதுக்குமேல ஏதும் தேவைப்பட்டா நீர் மேலிடத்தில் போய் முறைப்பாடு செய்யும். இங்க வந்து சத்தம் போடுறதில் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை.

“ஏனையா அப்படிச் சொல்லுறீங்க? படையினற்ற இருப்பிடங்களுக்கு நல்ல தாராளமா தண்ணி வழங்குறீங்க ஏழை எளிய சனங்கள் அதுகன்ற மரந்தடிகள் சாகிறதப்பார்த்தும் உங்களுக்கு மனமிளக

இல்லையோ! மனிதாபிமானம் என்பது மருந்துக்கும் இல்லையோ! உங்களைப் பார்த்தா மெத்தப் படிச்சவரா தெரியுது. சிவபக்தர் போலவும் காட்டுது. ஆனா உத்தியோகச்செருக்கத்தான் காட்டுறீங்க. மனிதாபிமானத்த காணயில்லை! ஐயா எந்தத் தொழிலாகட்டும் பெரிய பதவி உத்தியோகமாகட்டும் மனித சேவையாக நினைச்சி செய்யுறதுதான் சரியான மனிதப்பண்பு! அதுவே கடவுள் வழிபாடு! சனங்களர் கஷ்டங்கள் அறிஞ்சி நீங்க ளேன் மேலிடத்தோட கதைக்கூடாது? ஓரளவுக்கெண்டாலும் துயர்களைய நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாது! உங்கட படிப்ப, அறிவு, பக்திய ஏன் இதில காட்டக் கூடாது? சொல்லுங்கோ!”

அந்த அதிகாரி கொஞ்சம் அசந்து தான் போனார். நெற்றியை தடவித் தடவி தன்னை அசவாசப்படுத்திக் கொண்டார். “இதையெல்லாம்கதைக்கப் போனா நம்ம தொழிலுக்கே ஆபத்துதான் வரும்! வேறொன்றும் நடக்காது”. சீதாராமனுக்கு அவரின் நிலைமை புரிந்து விட்டது. உத்தியோகம் பறிபோகும் என்றில்லை, ஆனால் பதவி உயர்வு சம்பள உயர்வு சலுகைகள் என்று இவைகளைப் பாதிக்கவே செய்யும். ஆதனால் பின்வாங்குகிறார் என்று வடிவாகத் தெரிகிறது.

அந்த அதிகாரிக்கும் இவரை இனம் காணும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. இவர யாராயிருக்கும்?

“அதுசரி நீங்க ஆரையா? ஏதோ கட்சியோ கழகமோ இயக்கமோ சார்ந்த ஆள்போல கிடக்குது! உங்களப் பற்றி

சொல்லுங்கோ..”

சீதாராமன் புன்னகைத்துக் கொண்டே இதற்காக காத்திருந்தவர் போல நிமிர்ந்து இருந்தார். தன்னை அறிமுகப்படுத்த லானார்.

“ஐயா நான் ஒரு பத்திரிகை நிருபன் கூடுதலாக மக்கள் படும் அவலங்களைச் சுட்டிக்காட்டி செய்தி வெளியிடுபவன்... மக்கள் படும் துயரங்களுக்கு நீதி கேட்டு கனகதைகள் கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். நூலாகவும் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கிறேன்” என்று கூறியவர் தன் கைபையை திறந்து மூன்று புத்தகங்களை அவர் முன் வைத்தார்.

அவற்றை எடுத்து மேலோட்டமாக தட்டித்தட்டி பார்த்து விட்டு வைத்தார். அவர் சிந்தனை வேகமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. ‘இவன் சரியான மீடியாக்காரன் தான். இவன் சொன்ன மாதிரி கேக்காட்டி உலகமெல்லாம் நம்ம நாறடிச்சிவிடுவான் போல கிடக்கு. கொஞ்சம் யோசிச்சதான் நடக்க வேண்டக்கிடக்கு!’

“என்னையா ஒன்றும் சொல்லாமல் கடுமையாக யோசிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறீங்க! நான் இந்தப் பிரச்சனையை வைச்சே உங்க எல்லாரையும் நாறடிச்சுப் போடுவன் ஓ! எண்ணி பத்து நாள் உங்களுக்கு அவகாசம் தாறன். கிழமையில் இரண்டு நாளெண்டாலும் சனங்கள் குடியிருக்கிற பக்கம் தாராளமாக நீர் விநியோகம் நடக்க வேணும். இல்லை யெண்டா ஊர் சனங்கள் எல்லாரயும் சேர்த்து ஊர்வலமாக சுலோகங்கள் தாங்கிவந்து இங்க சக்தியாக்கிரகம்

செய்வம். உங்கள வேலை செய்யவிடாம சட்ட மறுப்புப் போராட்டம் செய்வம். வருகிறேன்.” என்று சொன்னவர் ராஜ கெம்பீரத்தோடு நடந்து சென்றார்! பாவம் அதிகாரி சாய் மனை கதிரையில் அப்படியே சரிந்து விட்டார்.

ஒருவாரம் சென்றிருக்கும் அப்போது காலை வேளையிருக்கும், மனைவி பர்வதம் ஏதோ அதிசயத்தைக் கண்டது போல மகிழ்ச்சிக்குரல் எழுப்பினாள். “கேட்டீங்களோ இண்டைக்கு பெரிய அதிசயமொண்டு நடந்திருக்கு”

“அப்படி என்னப்பா அதிசயத்தைக் கண்டு போட்டாய் இண்டைக்கு! சொல்லு...”

“இண்டைக்கும் எங்க தண்ணிவாறது என்று சும்மா ஒரு நற்பாசையில் பைப்ப திறந்து பார்த்தன். என்ன ஆச்சிரியம்பா சீறிக்கொண்டு தண்ணிதான் வந்தது. முன்னமாதிரி காத்தோட சீறிக்கொண்டிருக்காம தண்ணி எவ்வளவு வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கு தெரியுமா!”

சீதாராமனும் முற்றதுக்கு இறங்கி பிரதான நீர்க் குழாயைத் திருகினார். தண்ணீர் சோவென சொட்டியது. மாறி மழை காலத்தில்தான் இப்படி நீர் சொரியும், அதுவும் கோடை காலத்தில் இப்படி தண்ணீர் சொரிகிறதே! மனைவி சொன்னது போல இது திருமலையில் அதிசயம்தான்! என்றாலும் கொஞ்சம் பொறுத்துதான் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ கைபிசகாக இன்றைக்கு இப்படி நடந்திருக்கலாம். கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து பார்த்ததில் ஒன்றை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. வாரத்தில்

இரண்டு நாட்கள் மட்டும் பகலில் மூன்று நான்கு மணித்தியாலம் நீர் வழங்கல் செய்கிறார்கள். இரவில் ஒழுங்கில்லாது சேட்டை பரிகாசங்களோடு தண்ணீர் விநியோகம் நடக்கும்.

பர்வதத்துக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இந்த நல்ல செய்தியை அக்கம்பக்கம் மெல்லாம் போய் விசாரித்து உறுதிப் படுத்திக் கொண்டாள். எப்படி இப்படி சமூகமானது என்று எல்லோரும் மூக்கின் மேல் விரலை வைத்தார்கள். தன் கணவன் உரிய இடத்தில் போய் வாதாடி கதைத்தால்தான் இப்ப ஒரு சீருக்கு வந்திருக்கு நாங்களும் மனிசர்தான் என்று அவர்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கு என்கிற உண்மையை அவள் விளம்பரப்படுத்தினாள்.

அன்று சூரியன் ஏறிக்கொண்டிருக்கும் நேரம் சீதாரமன் வெளியே புறப்படுவதற்காக தயாராகிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது தெருவாயிலில் தட்டும் சத்தமும் கூப்பிடும் குரல்களும் சேர்ந்தொலித்தன. அவர் பரபரப்போடு வெளியே வந்தார். தெருவாயிலைத் திறந்தார். அங்கே அவர் கண்ட காட்சி சற்று திகைப்பை ஏற்படுத்தியது. ஒரு ஏழு எட்டு பேர் இருக்கும். அவர்களில் ஒன்றிரண்டு பெண்கள் வயதானவர்கள் இருக்கும், சிலபேர் தெரிந்தே முகங்களாகவும் இருந்தனர்.

எல்லோரையும் வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்று அனுசரணையோடு அமரச் செய்தார். கேள்விக்குறியோடு எல்லோர் முகங்களையும் ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தார். அவர்களில் ஒருவர்

சற்று வயதானவர் சொன்னார்.

“என்னையா வியப்போட யோசனையோட எங்களைப்பாக்குறீங்க! எங்களத் தெரியல்லையா?”

“விளங்குது விளங்குது எனக்கு கொஞ்சம் பார்வை மங்கிப்போனாலும் ஆக்கள் இன்னார் என்று இனங்கண்டுற்றன். எங்கட அறிவகம் சனசமூக நிலையத்தில் இருந்துதானே வாரீங்க. உங்கள மறப்பனா ஐயா? என்ன ஆண்டு விழாவில் கூப்பிட்டு பொன்னாடை போத்திகளா ரவிச்ச நீங்க! இப்பவும் நல்ல விசயமாகத்தான் வந்திருக்குறீங்க என்று விளங்குது. சொல்லுங்கோ என்ன விசயம்?”

“இதுவரையில் செய்த நல்ல விசயங்களில் இப்பதான் மிகப் பெரிய நல்ல காரியம் ஒண்டு செய்யப்போறம். அதுக்காகத்தான் உங்களத் தேடி வந்திருக்கிறம்”

“என்னையா வேடிக்கை போட்டு பேசி மூளையக் குழப்பறீங்க நேரடியாக விசயத்துக்கு வாங்கையா!”

ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர் பேசலானார். இந்த குழுவினருக்கு அவர்தலைவர் போலும்

“ஐயா நீங்கள் கதைகள் கவிதைகள் எழுதுறனீங்கள் எண்டு எங்களுக்கு வடிவாத்தெரியும். எங்கட சனசமூக நிலையத்தில் எல்லாப் பத்திரிக்கைகள் சஞ்சிகைகளும் எடுத்துப்போடுற நாங்க. உங்கட ஆக்கப்படைப்புக்களையும் பார்த்துப்பார்த்துபடிக்கிறனாங்க. நல்ல சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைத்தான் சொல்லி வாரீங்க. எங்கட ஊரில அதுவும் எங்கட பகுதியில் இப்படி ஒரு

பெரும் மனிதர் இருக்கிறதையிட்டு நாங்கள் பெருமைப்படுகிறீம். உங்களுக்கு எத்தனையோ விருதுகள் பரிசுகள்கிடைச்சிருக்கு என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். என்டாலும் நாங்கள் முந்திக் கொண்டு உங்களுக்கு பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கிறீம்!”

சீதாரமன் பேசினார் “எனக்கு புகழாரம் சூட்டியது போதும் வந்த நோக்கத்த சருக்கமா சொல்லுங்கோ..”

இப்போது ஒரு மாதுதான் பேசலாளார். அவருக்கும் நடுத்தர வயது தானிருக்கும். “ஐயா, எங்கட பகுதியில இந்த இடப் பெயர்வுகளால சனம் பெருகிக்கொண்டே வருகுது. குடிமனைகளும் கூடிக் கொண்டு வருகுது! தேவைகளும் கூடிக் கொண்டுதான் வருகுது. ஆனால் நல்ல வீதியா செப்பனிட்டாங்களா? மின்சார வெளிச்ச வசதிய தெருக்களுக்கு செய்து தந்தாங்களா? இப்ப இரவில கள்ளர் பயம்! இருட்டை பயன்படுத்தி கள்ளர் வீடுவீடா களவும் கொள்ளையமா கிடக்கு!. நிம்மதியா படுத்தெழும்பேலாமகிடக்கு. இதையெல்லாம் சீர்திருத்தி தந்தது யாரு? நீங்கள் தானே ஐயா! உரிய முறையில எழுதி எல்லாச் சனங்களிட்டையும் கையெழுத்து வேண்டி நகரசபைக்கு அனுப்பி செயலாளரோடையும் நகரசபைத் தலைவ ரோடையும் (சேர்மன்) உரிய முறையில கதைச்சி இப்ப எல்லாம் நல்ல திருத் தத்துக்கு வந்து கொண்டிருக்கு!. எங்கட பக்கமெல்லாம் ஒழுங்குகளில் கூட செப்பனீட்டு தார்ஊத்தி எல்லாம் அந்தமாதிரி இருக்கு. ஐம்பது

யார் தூரத்துக்குகொரு மின் கம்பத்தில் இருந்து பால்போல வெளிச்சம் வந்து இரவையும் பகல் போலாக்குது. இனிக் கள்ளர் பயம் இல்ல.” இவருக்கு முச்சுவாங்கியது, இடைநிறுத்திக்கொண்டார். மேலே மேலே என்ன பேசுவதென்று தடுமாறினார்.

அப்போது இன்னொருவர் குரல் கொடுத்தார்..

“அந்த தண்ணி விசயத்தையும் முக்கியமாக சொல்லுங்கோ அக்கா” “ஓமையா, தண்ணிக் கஷ்டத்தால திருகோணமலை மாவட்டமே அவதிக் குள்ளாகி இருக்கு. எங்கெங்கோ வெல்லாம் தண்ணீரை வாரிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறாங்கள். ஆனா கஷ்டப் பிரதேசங்களில் குடியிருக்கிற ஏழை பாழைகளுக்குத்தான் மருந்து மாதிரி தண்ணி தாராங்கள். வரட்சி தண்ணித் தட்டுப்பாடு எண்டுறாங்க. ஆனா இராவிட சாமங்களில் நீர் வாரிச்சொரிந்து விரயமாகிக் கொண்டே இருக்கு! இந்த பொட்டுக் கேடுகளை எல்லாம் எல்லாரும் அவரவர் பாட்டில வீட்டில இருந்து கதைச்சுப்போட்டு போறாங்கள். அரையா ஆருக்கையா உரிய நடவடிக்கை எடுக்கமனம் வந்தது. நீங்கதானே ஐயா உரிய இடத்தில் சரியாக கதைச்சி சரியான நடவடிக்கை எடுத்தீங்க!. இப்ப நீர் விநியோகம் பரவாயில்ல!. தமிழ் முஸ்லீம் சிங்களம் என்று பாகுபாடில்லாமல் எல்லார் கஷ்டங்களும் தீர்ந்து வருகுது!. அதனால.....”

“அதனால என்ன?” சீதாராமன்

துரிதப்படுத்தினார். அவருக்கு பீடிகைகள் பிடிக்காது நேரடியாக விசயத்துக்கு வருகிறார்கள் இல்லையே!

“அதனால் இந்த முறை நகரசபை உறுப்பினராக எங்கட பகுதியில் இருந்து நீங்கள் தான் வரவேண்டும். இதுவரையில் அங்கத்தவரா வந்தவங்கள் எல்லாம் தேர்தல் நேரம்தான் வீடுவீடா கும் பிட்டுக் கொண்டு வருவாங்கள். மக்கள் சேவகன் என்று வாக்குறுதிகள் வழங்கு வாங்கள். அதுக்குப்பிறகு பார்த்தா ஆளக் காணவே கிடைக்காது. அவர் திறமான பேச்சுகள் அறிக்கைகள் தான் பத்திரிகைகளில் வரும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கவேண்டியதுதான்! உண்மையான சேவகன்தான் நாட்டுக் குத்தேவை. நீங்கள்தான் எங்களுக்குத் தேவை. எங்கட வட்டாரத் துக்கு நீங்கள்தான் மெம்பராக வரவேணும் கிட்டடியில் உள்ளராட்சித் தேர்தல் வரப்போகுது. உள்ளே சுபேட் சகரா நிறுத் துறதா எங்கட மன்றத்தால தீர்மானிச்சி ருக்கிறம். என்ன சொல்லப் போறீங்க? சரியெண்டுதான் சொல்லு வீங்க... எல்லோர் கண்களும் சீதாரா மனை ஆவலோடு மொய்த்தன. நம் பிக்கை பிறந்தது. அவர்தலையசைப்பார். பதவிக்கு மயங்காதவர் யாரே உளார்.

சீதாராமன் எல்லோரையும் பார்த்து புன்னகைத்தவாறே பேசினார்.

“இங்க பாருங்கோ இந்த அரசியல் சாக்கடைக்குள்ள என்ன இழுக்காதையுங்கோ. பதவி பெறும் வரைக்கும் காலிலவிழுவாங்க. பதவியில் உயர்ந்தாப் பிறகு மக்கள மறந்துடுவாங்க. தங்கட தங்கட கட்சிய காப்பாற்றதுக்கும் அதன்

வளர்ச்சிக்கும், அதற்கு இடைஞ்சலா இருக்கிற எதிர்க் கட்சிகள் குறைகள் தேடி கண்டுபிடித்து தாறுமாறாகதைச்சி மட்டந்தட்டி தாம் மேலவர மெத்த ஆர்வம் காட்டுவாங்க. ஆர்சொல்லுறது சரியெண்டு ஆற்ற பேச்ச நம்புறதெண்டு தெரியாம இருக்கும், வாய்ச்சண்டைதான் பத்திரிகைகள் மீடியாக்களில் வந்து கொண்டிருக்கும். யார் நல்லவர் உண்மை யானவர் என்று தெரியாமலே இருக்கும். மக்கள் குழம்பி போயிருப்பார். அவர்கள் கெட்டித்தனமாகப் பேசி வாக்குவா தப்பட்டு ஆளையாள் விழுத்தி அரசியல் நடத்துவர்!. இந்த சகதிக்குள் என்னை இழுக்காதீர் என்று உங்களை கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சமூக சேவை தொண்டு வேண்டுமானால் அதற்காக அரசியலுக்குப் போகத்தேவையில்ல எந்த நிலையில் இருந்தும் இதைச் செய்யலாம். அதையே நானும் செய்து வருகிறேன். உங்களுக்கும் அதையே உபதேசிக்கிறேன். அதைவிட முக்கிய மானது என எழுத்துப்பணி! அதில்தான் நான் ஆன்ம திருப்தியைக் காண்கிறேன். ஏதோ மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத உண்மைகள் எல்லாம் எனக்கு புலப்படுவது போல் தெரிகிறது. அவற்றையெல்லாம் சொல்லி விட்டு போகிற நேரம் போய்ச் சேர வேண்டும். இதுவே என் இறுதிக்கால வாழ்வாக இருக்கும். அதைக் குழப்பாதீர்கள் என்று வினயமாக கரம் குவித்தார்.

வலி சுமந்த பொழுது

இன்று 2019 டிசம்பர் இருபத்தைந்து. மாலை ஆறு மணி. சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தான். பறவைகள் இரைதேடி முடித்து இருப்பிடம் நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. எனக்கு இரவு ஏழு மணிக்குப் பாடசாலையில் மேலதிக கணித வகுப்பு இருந்தது. புத்தகப் பையை எடுத்துத் தோளில்போட்டபடி எனது சைக்கிளை எடுத்து மெல்ல மெல்லப் பாடசாலையை நோக்கி மிதிக்கத் தொடங்கினேன். சற்று நேரத்தில் பாடசாலையை அடைந்து விட்டேன். இருட்டிவிட்டாலும் அங்குள்ள மின்குமிழ் வெளிச்சத்தில் என் நண்பர்கள் ஓடியாடி விளையாடிக் கொண்டிருப்பது கண்களுக்குத் தெரிந்தது. நான் வருவதை என் நண்பன் ரவியும் கண்டுவிட்டான்.

“டேய்... தாரு... வாவன்டா விளையாடுவம்...”

● கற்சிலைமடு தாரு

பண்டாரவன்னியன் மகாவித்தியாலயத்தில் தரம் 11இல் கல்வி கற்கிறார். தனது வாழ்க்கையில் தான் கண்டு, கேட்டு, அனுபவித்தவற்றை, தங்கள் ஊரின் மணத்தோடு சிறுகதைப் படைப்புக்களாகப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் அண்மைக்காலங்களாக எழுதி வருகிறார். இவரின் புனைபெயர் “கற்சிலைமடு தாரு”. சிறுகதை மஞ்சரியில் இக் கதை இரண்டாவது கதையாகும்.

வா... வா..."

"இல்லடா நீங்கள் விளையாடுங் கோடா... நான் கணிதப்பாட வீட்டு

வேலை செய்யாம வந்திட்டன்... அது தான் செய்யப் போறண்டா..."

"ஐயோ.. ஓமடா.. நானும் தான் செய்யோணும்... பொறு பொறு நானும் வாறன்"

என்றபடி அவனும் என் பின்னால் ஓடி வந்தான். இருவரும் வகுப்பறைக்குச்

சென்று கணிதப்பாட வீட்டு வேலைகளைச் செய்துமுடித்தோம். செய்து முடித்ததும் தான் தாமதம் மீண்டும் ரவி விளையாடப்

போய் விட்டான். நானும் அவன் பின்னால் சென்றேன். செல்வதற்கிடையில் கணித பாட ஆசிரியரின் வருகையைச் சொல்லும் விதமாக அவரின் மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் கேட்டது. உடனே அனைத்து நண்பர்களும் வகுப்பறைக்கு ஓடிச் சென்று தத்தம் இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர். பின் ஒன்றும் நடக்காதது போல் அமைதியாய் இருந்து, கொப்பிகளைத் தட்டத்தொடங்கினர். அந்த நேரத்தில் ஆசிரியரும் வகுப்புக்குள் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வந்தவுடன் அனைவரும் எழுந்து அவருக்கு வணக்கம் கூறி அமர்ந்தோம். வந்தவர் ஏதோ நோய் பரவுவதாக முன்னால் இருந்த மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சீனாவி் இருந்து ஏதோ வைரஸ் நோய் பரவி வருவதாகக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பது விளங்கியது.

"டேய் தாரு... சீனாவில் இருந்து ஏதோ வைரஸ் பரவுதாமடா... அவங்கள் ஏதோ பாம்பு, வெளவால்களத் திண்ட தால அதிலயிருந்து பரவுதாம்..."

"அது தொத்தினா என்ன செய்ய மாமடா?"

"அது பரவினோடன மூச்சுத் திணறி ஆக்கள் செத்துப்போடுவினமாமடா..." என்று அவன் எனக்குச் சொல்லி

முடிப்பதற்குள், ஆசிரியர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“பிள்ளைகள் இண்டைக்குச் செய்தி பாத்தனீங்களோ?”

“ஓம் சேர்”

எனச் சிலர் குரல் கொடுத்தனர்.

“சீனாவில் ஏதோ வைரஸ் பரவீற்றுதாம்.... அது இப்ப எல்லா நாட்டுக்கும் பரவுதாம். அந்த வைரஸ் உயிரைக் கொல்லுற வைரலாம். நீங்கள் இனிக்குவனமா இருக்கோணும். மாஸ்க் போடோணும். கிட்டக்கிட்ட யாரும் நிண்டு கதைக்கக் கூடா...?”

என்று ஆசிரியர் கூறும்போதே எல்லோருக்கும் பயம் வந்துவிட்டது. அன்று எல்லோருக்கும் படிப்பில் அக்கறை இருக்கவில்லை. அந்த வைரலை நினைத்துப் பயந்துகொண்டே வகுப்பை முடித்தோம். வகுப்பு முடிந்து வீடு திரும்பும்போது நேரம், இரவு ஒன்பதைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தது. இரவு நேர நிலா வெளிச்சம் எங்கும் பரவி பகலாகத் தெரிந்தது. வானத்தில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இராக்குருவிகள் பறந்து வட்ட மிட்டுக்கொண்டிருந்தன. நட்சத்திரங்களும் மின்னி மின்னி ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் பார்த்தபடியே அமைதியாக வீட்டை வந்தடைந்தேன். வந்தவுடனேயே வகுப்பில் நடந்த விடயங்களை அம்மாவிடம் கூறிவிட்டேன்.

“ஓமடா... தம்பி... பெடியனோட திரியுறனி கவனம்பு... நாளைல இருந்து மாஸ்க் போட்டிற்று வகுப்புக்களுக்குப் போ...”

என்று அம்மா சொல்வது எனக்கு மிகுந்த பயத்தினை மேலும் உண்டுபண்ணியது. அன்று இரவுச் சாப்பாட்டு நேரம். வீட்டில் எல்லோரும் இந்த வைரஸ் புதினத்தைப் பற்றித்தான் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். சாப்பாடும் பயத்தில் அவ்வளவாக இறங்கவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். இரவுப் படிப்பும் எனக்கு அவ்வளவாக ஓடவில்லை. படிக்கும் எண்ணமும் வரவில்லை. மனது முழுக்க அந்த வைரஸ் பற்றிய பீதியே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இரவுத் தூக்கமும் எனக்கு வருவதாக இல்லை. வகுப்பில் ஆசிரியர் கதைத்தவற்றையே நினைத்துக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தேன். திறந்து கிடந்த ஜன்னல் இடைவெளிகளினூடாக வந்த குளிர் காற்று, என்னைத் தழுவித் தூங்க வைக்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தது. சில்லென்ற அத் தென்றலின் தாலாட்டில் மெய்மறந்து தூங்கிவிட்டேன். கண் விழித்தபோது விடிந்து விட்டது. எழும்பிச்சென்று முற்றத்து மாமரத்து ஊஞ்சலில் இருந்தபடி வானத்தை நோட்டமிட்டுக்கொண்டு இருந்தேன்.

“டேய்.. தம்பி.... கால்முக்கத்தக் கழுவிட்டு வாவன்.. தேத்தண்ணி ஆத்தீட்டன்...”

என்று அம்மாவின் குரல் ஒலித்தோய்ந்தது.

“பொறனனே... கொஞ்ச நேரம் இருந்திட்டுப் போறன்...”

என்ற படி அப்படியே காலைக் காட்சிகளை இரசித்துவிட்டு, வீட்டுக்குந்தில் இருந்த பற்பொடியை எடுத்துப் பல்லை மினுக்கியபடி கிணற்றடிக்கு நகர்ந்தேன். அள்ளி வைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு பேசன் தண்ணியில் மேல்கழுவி விட்டு மறுபடியும் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

“அப்பனே சிவ சிவா..”

என்றபடி சுவாமி அறையிலிருந்து திறுநீற்றை எடுத்து நெற்றியில் பூசியபடி குசினுக்குள் சென்று அம்மா தந்த தேத் தண்ணியையும், நாலைந்து பிஸ்கட்டுகளையும் வாங்கிக் கொண்டேன். அப்போதுதான் சூரியன் எப். எம்மில் காலைச் செய்தி ஒலி பரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. கொரோனா என்ற பெருந்தொற்றின் விளைவுகளையும், மக்கள் பாதுகாப்பாக நடந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமும் அதில் வலியுறுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கேட்டபடியே புத்தகப் பைக்குள் அன்றைய பாடப்புத்தகங்களையும், கொப்பி களையும் அடைஞ்சுகொண்டு, உடுப்பையும் மாற்றிக்கொண்டு பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தேன்.

“இந்தா தம்பீ... மாஸ்க் ஒண்டு வேண்டிட்டு... மிச்சத்திற்கு இண்டைக்குக் கன்ரீஸ் ஏதாச்சும் வாங்கிச் சாப்பிடன்”

என்றபடி ஐம்பது ரூபாய்க் காசையும், தண்ணீர்ப் போத்தலையும் அம்மா என்னிடம் தந்து வழியனுப்பிவைத்தார்.

“அம்மா... பாய்...”

“ஓம் தம்பீ... கவனம் தம்பீ...”

என்று அம்மா கூறும் வார்த்தைகள் என் பாதுகாப்பை நினைவுபடுத்தியது. நான் விரைவாகச் சைக்கிளை மிதித்துச் சென்றாலும், பள்ளிக்கூடத்திற்குப்பிந்திச் சென்றதன் அறிகுறியாகக் காலைப் பிரார்த்தனை நடந்துகொண்டிருந்தது. சைக்கிளைப் பார்க்கில் விட்டுவிட்டுப் பிந்திச் சென்றவர்கள் நின்ற வரிசையில் ஓடிச் சென்று நின்றுகொண்டேன். அப்போது தான் தேவாரமும் ஒலித்து ஓய்ந்திருந்தது.

“பிள்ளைகளுக்கு வணக்கம்...”

“வணக்கம் சேர்..”

“பிள்ளைகள் எல்லோரும் கேள்விப்பட்டிருப்பியள்... இப்பபுதிய வைரல் பரவி வருகதாம்... எல்லோரும் கட்டாயம் மாஸ்க் போடவேணும்.. நெருக்கமா நிண்டு கதைக்கக்கூடாது... அதுக்கேற்றமாதி எல்லோரும் பாதுகாப்பா இருக்கவேணும்.. எல்லாரும் அடிக்கடி கையைச் சோப்போட்டுக் கழுவு வேணும்... கழுவிட்டுத் தான் வகுப்புக்க வரோணும்....”

என்று அதிபர் கூறிய கருத்துக்கள் எல்லோருக்கும் பயத்தினை உண்டு பண்ணுவதாகவே இருந்தது. நேரம் கடந்து இடைவேளை மணியும் ஒலித்தது. நாங்கள் மைதானத்திற்குச் சென்றோம். இன்று என் நண்பன் ரவி பள்ளிக்

கூடத்திற்கு வரவில்லை. அதனால் விசராக இருந்தது. மைதானத்தில் அண்ணாக்கள் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அண்ணா நானும் வரட்டோ விளையாட?...”

“ஓமடா... வா... வா... விளையாடுவம்..”

என்று கேட்டபோது, ஒரு அண்ணா குரல் கொடுத்து என்னையும் இணைத்துக்கொண்டார். விளையாட்டில் நேரம் சென்றதே புரியவில்லை. இடைவேளை முடிந்ததற்காய் 5ஆம் பாட பெல் ஒலித்துக்கொண்டிருப்பது எங்கள் காதுகளில் விழுந்தது. விளையாடிய வேகத்தில் வகுப்பறைக்குள் ஓடிக் குந்திக் கொண்டோம். பாடங்கள் நடந்தன. நேரங்களும் கடந்தன. பாடசாலை விட்டு வீடு திரும்பினேன். பள்ளிக்கூட உடுப்புக்களைக் கழற்றி மாற்றிவிட்டுக், கால், முகம் கழுவி வந்து மத்தியானச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டேன். சாப்பிட்ட களைப்பில் முற்றத்து மாமர ஊஞ்சலில் சரிந்தேன். நல்ல காற்று வீசி என்னைத் தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“தம்பீ... எழும்படா...”

“கொஞ்ச நேரம் கிடக்கிறன் பொறணை... நல்ல நித்திர வருது...”

“ஓரே உதுக்குள்ளதான் கிடக்கிறாய்... ஐஞ்சு மணி ஆகீட்டு.. எழும்பு”

என்று அம்மா கூறியபோதுதான் நேரம் நித்திரையோடு கடந்தது புரிந்தது. எழும்பிச்சென்று முகத்தைக்கழுவிவிட்டு வந்து, அம்மா ஊத்தித் தந்த தேத்

தண்ணியைக் குடித்துவிட்டு,

“அம் மா... இண்டைக்கு ரவி பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரேல்லயம்மா... எண்ணெடொருக்கா எட்டிப்பாத்திட்டு வாறணை...”

என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டுச் சைக்கிளை எடுத்து மிதித்தபடி ரவியின் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். ரவியின் வீட்டுக்குச் செல்லும் வீதி அழகாகத்தான் காட்சித்தந்தது. வீதியின் இருமருக்கும் மாஞ்சோலைகளும், தென்னந்தோப்புக்களும் நிறைந்திருந்தன.

“ரவி... ரவி... ரவி...”

“ஓமடாப்பு... வாப்பு... உள்ள...”

ரவியின் அம்மாவின் குரலைக் கேட்டு சைக்கிளைத் தள்ளிச் சென்று தென்னை மரத்தில் சாத்திவிட்டு உள்ளே சென்றேன்.

“ரவி நிக்கிறானா...? இண்டைக்குப் பள்ளிக்கூடமும் வரேல்ல”

“ஓமப்பு... இண்டைக்கு விதைப் புத்தானே அதுதான் தேப்பனோட வயலுக்குப் போய்வந்து உள்ளுக்க படுத்துக்கிடக்கிறான்.. கொஞ்சம்பொறு எழுப்பி விடுறன்”

என்றபடி அவனுடைய அம்மா வீட்டுக்குள் சென்று மறைந்தார். சிறிது நேரத்தில் ரவி கண்களைக் கசக்கியபடி வெளியில் வந்து சேர்ந்தான். வந்தவனை அழைத்துக்கொண்டு, பள்ளிக்கூட மைதானத்திற்குச் சென்று கிரிக்கெட் விளையாடிவிட்டு, வீடு திரும்புகையில் நேரம் மாலை 6.30ஐத்தாண்டிவிட்டது. இருள் கௌவியது. எல்லோரும் தங்கள்

பணிகளை முடித்துவிட்டு வீடுகளை நோக்கிப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டை அடைந்து கால், முகம் கழுவிவிட்டுப் பள்ளிக்கூட வீட்டு வேலைகளைச் செய்து முடித்தபின், இரவு உணவை உண்டுவிட்டுத் தூங்கிவிட்டேன்.

இப்படியே ஐந்தாறு நாட்கள் கழிந்தன. இப்போது கொரோனாவின் தாக்கம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. பல பகுதிகள் முடக்கப்படுவதாகவும் செய்திகள் வந்தன. கொழும்பின் பல பகுதிகளில் லொக்டவுன் போட்டதாகவும், பல நூற்றுக்கும் அதிகமானோர் நோய்த்தொற்றுக்கு ஆளாகித் தனிமைப்படுத்தல் மையங்களில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதாகவும், பலரின் இறந்த உடல்கள் உறவினர்களிடம் கொடுக்கப்படாமல் எரியூட்டப்படுவதாகவும் செய்திகள் பரவத் தொடங்கின. வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைகள் என எல்லாவற்றிலும் கொரோனாவின் பாதிப்புக்களே பேசப்பட்டன. அவற்றிலிருந்து தப்புவதற்காகப் பாதுகாப்புச் செயன்முறைகளையும் அரசு அறிவித்துக்கொண்டிருந்தது.

நாட்டில் முக்கியமான நகரப்பகுதிகள் அனைத்தும் முடக்கப்பட்டன. அத்தியவசியம் தவிர்ந்த ஏனைய செயற்பாடுகளுக்கு இடமளிக்கவில்லை. அதனால் எங்களுக்கும் பாடசாலை நிறுத்தப்பட்டது. வேறு மாவட்டங்களுக்குச் சென்று வந்தவர்களும் சந்தேகத்தில் 14 நாட்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டனர்.

எங்கள் ஊரிலும் இவ்வாறு பலர் தனிமைப்படுத்தல் மையங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டுத் தனிமைப்படுத்தப்பட்டனர்.

போர்க்காலத்தில் போடப்பட்ட ஊரடங்கு இப்போது இக்காலத்திலும் சாதாரணமாகவே நடைமுறையில் இருந்தது. இதனால் வீதிகளுக்கு இறங்க முடியாத நிலை நிலவியது. இந்நோய்த்தொற்று ஏற்பட்டால் இறப்பு நிச்சயம் என்ற நிலையே இக்காலத்தில் இருந்தது. இதனால் அனைவரும் பயத்துடன் வீடுகளில் முடங்கிக் கிடந்தனர். தடிமல், காய்ச்சல் என்று வைத்தியசாலைக்குப் போவதற்குக்கூட எல்லோரும் பயந்தார்கள். ஆனாலும் நாங்கள் ஊர்ப் பெடியனோடு வீடுகளில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். படிப்புச் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் நிறுத்தப்பட்டதனால் எங்களுக்கு விளையாட்டு மட்டுமே நாளைப் போக்காட்டப் பொழுது போக்காய் இருந்தது. வீதிகளில் மக்களின் செயற்பாடுகள் முடக்கப்பட்டு ஊரடங்கு போடப்பட்டாலும், இக்காலத்தில் நாங்கள் வீடுகளில் முடங்கிக் கிடக்கவில்லை என்றுதான் சொல்லத்தோன்றுகின்றது. அந்தளவிற்கு கிளித்தட்டு, கிட்டிப்புள், கிரிக்கெட், வொலிபோல் என்று பல விளையாட்டுக்கள் வீடுகளில் விளையாடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பொழுது போக்குக் கருதி வீட்டுத்தோட்டம் அமைத்துப் பலர் பொழுதைக் கழித்துப் பயன்பெற்றனர். சுகாதாரப் பணியாளர்களும், பொலிஸ்

உத்தியோகத்தர்களும் இணைந்து நோய் தொடர்பான விழிப்புணர்வுகளை ஊர் ஊராக வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

“மக்களுக்கு ஓர் அன்பான அறிவித்தல். கொடிய தொற்று நோயிலிருந்து தப்புவதற்காக ஊரடங்கு போடப்பட்டுள்ளதால் அனைவரும் வீடுகளில் முடங்கி இருக்கும் வண்ணம் அன்பாகக் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றீர்கள். அவசியத் தேவைகளுக்கு மாத்திரமே வீட்டிலிருந்து ஒருவர் வெளியில் சென்றுவர முடியும். ஒவ்வொருவரும் முகக்கவசம் அணிவது கட்டாயமாக் கப்பட்டுள்ளது...”

என்று பொலிஸ் மற்றும் சுகாதார உத்தியோகத்தர்கள் இணைந்து ஜீப் வண்டியில் அறிவித்துக்கொண்டு செல்வது தெளிவாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“தம்பி.... விளையாட்டெண்டு இனி வெளிக்கிடுறத நிப்பாட்டெற்று வீட்ட இரு... நோட்டில திரியிற எல்லாரையும் பொலிஸ் புடிச்சிட்டுப்போறானாம். சும்மா பொடியனோட திரிஞ்சு கொரோனாவக் கொண்டந்திபாத... அந்த வைரஸ் இப்ப யார் யாருக்கு இருக்கெண்டே தெரியா..” அம்மாவும் தன் பங்கிற்குப் பேசி விட்டுக் குசிக்குள் சென்றார்.

“போனேயம்மா.. வீட்டுக்க ஒரே எப்பிடி இருக்கிற.. விசராக் கிடக்கனே... ரவி வீட்ட போய் அவனோட விளையாடப்போறன்.. வேற எங்கயும் போகேல..”

என்று சொல்லியபடி, வீட்டுக்குப்

பின்னால் இருக்கும் வயல் வெட்டைக்குள்ளால் சென்று ரவியின் வீட்டை அடைந்து, ரவியுடன் கிட்டிப்புள் விளையாடிவிட்டு ஆற்றில் குளித்து மகிழ்ந்து நேரத்தைக் கழித்தேன். சில நேரங்களில் ஆற்றோரங்களில் நிற்கின்ற காட்டுமாங்காய் பறித்து உப்புத்தூள் போட்டுச் சாப்பிடுவதும் எங்கள் வழமையான செயற்பாடாகவே இருந்தது. இப்படியே காலங்கள் கடந்தன. ஒரிரண்டு மாதங்கள் ஓடின. நோயின் உக்கிரம் மேலும் அதிகரித்து நாடே முடங்கியது. காய்ச்சல் என்று போனால் கூட பிசியூர் எடுக்கிறார்கள் என்ற பயத்தில் அனைவரும் வைத்திய சாலைக்குச் செல்லவே அஞ்சினர். காய்ச்சல் என்றாலும், தடிமல் என்றாலும் பக்கத்து வீடுகளுக்குக் கூடத் தெரியாமல் வீடுகளில் கைமருந்துகளைப் பாவித்தபடி முடங்கிக் கிடந்தனர்.

ஆற்றில் ஒரே குளித்து விளையாடியதன் பயனாய் எனக்கும் தடிமல் பிடித்தது. ஆவி பிடிச்சும் நிற்கவில்லை. எனக்குத்தடிமல்வந்தால் ஒரு வாட்டுவாட்டிப் போவதுதான் வழக்கம். அது சாதாரணமாகவே எனக்கு வருவது. ஆனால் இந்தக்காலத்தில் இது சாதாரணமான தடிமல் என்று யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளாத அளவிற்குக் கொரோனா எல்லோருக்கும் மரண பயத்தினை ஏற்படுத்திவிட்டது. நாட்பட்ட தடிமல் என்பதால் காய்ச்சலும் லேசாக ஒரிரண்டு நாட்கள் அடிக்கத் தொடங்கியது. இதனால் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் அம்மா வைத்தியசா

லைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். அங்கு சென்றவுடனேயே பீசீஆர் எடுத்துவிட்டு என்னைத் தனிமைப் படுத்தல் மையத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அப்போதுதான் தெரிந்தது எனக்கும் கொரோனா என்று. எங்கள் வீடு அமைந்திருக்கும் பகுதியையும் அப்படியே ஊரோடு தனிமைப்படுத்தினார்கள்.

தனிமைப்படுத்தல் மையத்திற்குச் சென்றபோதுதான் என் ரவியும் நோய்த் தொற்றுக்கு உள்ளாகி அதிதீவிரசிகிச்சைப் பிரிவில் ஒருகிழமையாகச் சிகிச்சை பெற்று வருவதை அறிந்தேன். ஒவ்வொரு வருக்கும் தனித்தனிக் கட்டில்கள் தூரத்திற்குத் தூரம் வைக்கப்பட்டிருந்தன. எங்கள் கட்டிலிலிருந்து சுமார் மூன்று மீற்றர்கள் தூரத்தில் கண்ணாடிப் பொலித்தீனால் மறைப்புப் போடப்பட்டிருந்தது. அதற்கு அங்கால் நின்றபடியே வைத்தியர் களும், தாதியர்களும் எங்களின் உடல் நிலைமைகளைச் சோதித்தனர். மருந்து களையும் வழங்கினர். மருத்துவ சேவை களை வழங்குபவர்கள் கூட அருகில் வர அஞ்சினர். நான் கொண்டுவரப்பட்ட அன்றே, ஐந்தாறு பேர் இங்கு இறந்து விட்டதாகவும், அவர்களின் உடல் எரியூட்டப்படுவதற்காகக் கொண்டு செல்லப்பட்டதாகவும் அருகிலிருந்தவர்கள்கூறினார்கள். நான் படுத்திருக்கும் கட்டிலில் இருந்தவரும் இறந்து விட்டதாகவும் சொன்னார்கள். எனக்குப் பயம் அதிகரிக்கக் காய்ச்சலும் அதிகரித்து

உடம்பெல்லாம் சோர்வுற்றுப்போனது. பசி எடுக்கவில்லை. நெஞ்சுக்குள் சளி சத்தம்போடுவது மூச்சிழுத்து விடும் போது தெரிந்தது. பனடோலும், சுடுதண்ணியுமே தந்தார்கள். மூச்செடுக்கச் சிரமப்படும்போது ஆவிபிடித்தார்கள். நாட்கள் நகர என் நிலைமையும் மோசமடைந்தது. பசியின்மையால் சாப்பிட முடியவில்லை. நெஞ்சுக்குள் சளி முட்டியதால் மூச்சு இறுகிப்போனது. செயற்கைக் சுவாசமே இப்போது வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நோய்க்குரிய மருந்து இன்மையால் அருகிலிருந்த பலர் இறந்து போனார்கள். நானும் இறப்பின் நிலைமையில் இருப்பதை என் மனம் உணர்ந்து கொண்டது.

"நான் தப்பமாட்டன்... இனி எப்பிடி அம்மாக்களப் பாப்பன்... என்ற அப்பாவ எப்பிடிப் பாப்பன்... செத்தா என்ற பொடியக்கூட வீட்ட குடுக்கமாட்டாங்கள்... கடவுளே...." என்று மனம் புலம்பிக்கொண்டிருக்க... என் நெஞ்சு உயர்ந்து தாழ்ந்து செயற்கைக் காற்றில் இயங்க மறுத்துத் திணறிக் கொண்டிருந்தது.

"என்றை அம்மா.... என்னத் தனிய விட்டிற்றுப் போட்டிங்களே..." என மனதிற்குள் அழுதுபுலம்ப, அரைவிழி திறந்து கண்ணீரை வடித்துத் தலையணையை நனைத்துக் கொண்டிருந்த என் வலதுபக்க ஒற்றைக்கண்ணில் யாரோ இருவர் ரவியின் உடலைப் பொலித்தீனால் சுற்றியபடி தள்ளிச்

ஏழை வாய்ச் சொல்

கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

சிறுகதை, கவிதைத் துறைகளில் வீச்சாகத் தன் ஆக்கங்களைப் படைத்துக் கொண்டிருப்பவர் கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ். இவர் பாணந் துறை தொட்டவத்தையைச் சேர்ந்தவர். “கையோடு கூட்டி வாங்க “ எனும் கவிதைத் தொகுப்பை 2020 இல் இலக்கிய உலகுக்கு தந்தவர். சிறுகதை மஞ்சரியில் முதலாவது கதை இது.

“ழம்மோ! கரத்தய ஓட்ச்சிட்டு சம்ரின் ஓடிய”

சின்னப் பேரன் பாஸில் சத்தமிட்டு அழுவது தெளிவாகக் கேட்டது.

இப்படித்தான், சம்ரினும் அவனது நானாவும், சில வேளைகளில் அவனோடு அவனது கூட்டாளி பஸ்ஸியும் பாஸிலுடன் சேர்ந்து விளையாடுவதற்கென எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதுண்டு. விளையாட்டுச் சாமான்களை உடைப்பதும் யாருக்கும் தெரியாமல் எடுத்துச் செல்வதும் சகஜம். பாஸிலுக்கு அடித்துவிட்டு ஓடுவதுமுண்டு.

ஆக மூன்றே மூன்று வயதுதான் பாஸிலுக்கு. எங்கள் அயல்வீட்டு ஹாஜியாரின் மகனாகிய சம்ரின் அவனை விடவும் ஒன்றரை வருடங்கள் மூத்தவன். தோட்டம் துரவ, வாகனங்கள், வீடுவாசலென வசதிகளுடன் வாழும் அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஏணி வைத்துக் கூடப் பார்க்க

முடியாது.

எங்கள் ஏழ்மை எங்களுடன். அடுத்த வீட்டுக்கு தவறியாவது தன் மகன் பாஸிலை விளையாடுவதற்கோ வேறெ தற்கோ மகள் பஸ்மினா அனுப்புவ

தில்லை. சூடு கண்ட பூனை அடுப்பங் கரையை நாடாது என்பது போன்ற அனுபவம் அப்படிப்பட்டது.

பாஸிலின் அழகை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. பிள்ளையின் பலநாள் கோரிக்கைக்காக நேற்றிரவு பள்ளிவாசல் கந்தூரியில் வாங்கிக் கொடுத்த கரத்தை உடைந்து சுக்குநூறாகிக் கிடக்கின்றது.

வாங்கிக் கொடுத்த நேரத்திலிருந்து அங்கிருந்து இங்கென இழுத்துச் சென்று கண்ட இன்பம் மாத்திரமே.

நெத்தலிக் கருவாட்டு ஆனத்தை அடுப்பிலிருந்து இறக்கிவிட்டு சுரண்ட லுக்கென பலாக்காய் அரிந்து கொண்டிருந்த மகள் பஸ்மினா, அழகைச் சத்தம் கேட்டு அந்த வேலையை வைத்து விட்டு மகனைக் கவனித்தாள். அமுதமுது முகம் வீங்கிப் போயிருந்தது. கரத்தையைப் பறித்தெடுத்த சம்ரின் அதற்கு மேலேறி காலால் மிதித்து உடைத்ததை அங்க அசைவுகளோடு பேரன் ஒப்பவித்தபோது மனதில் வலித்தது. ஆயினும், சம்ரின் சின்னப் பிள்ளை என்பதனால் அடுத்த வீட்டு ஹாஜியானியைப் போல 'பதுவா' செய்ய அவளுக்கு மனம் வரவில்லை. இது சம்பந்தமாக முறைப்பாடு செய்யப் போனால் மகாபாரதத்துக்கு தயாராக இருக்க வேண்டும்!

அந்த விளையாட்டுக் கரத்தை இரு நூறு ரூபாதான். இரவுச்சாப்பாட்டுக்கு பாண் வாங்க வைத்திருக்கும் பணத்தில் அதனை வாங்கிக் கொடுத்து விடலாம். கந்தூரிக்கு வந்திருந்த வியாபாரிகளும் போய்விட்டார்கள். இனி எங்குதான் போய் வாங்க?

பக்கத்து வீட்டு முற்றத்திலிருந்து ஹாஜி யானி திட்டுவது கேட்டது. உடைத்தும் போட்டு உம்மாவிடம் போய் கதையை மாற்றிச் சொல்லியிருப்பான் சம்ரின். வழமையாக நடப்பதுதான் இது. அவர்களது விளையாட்டுச்

சாமான்களை அவர்களே உடைத்துவிட்டு பாஸிலைக் குற்றஞ்சாட்டிய சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

இப்படித்தான் போன கிழமை இன்னொரு சண்டையை இழுத்துப் போட்டார்கள். தங்கள் பிள்ளைக்கு பாஸில் ஏதோ சொல்லிவிட்டானாம்.

“அடே எச்சி நாயே! ஒங்களுகளை மாதிரி பிச்சகாரனுகளோ நாங்க ஒண்டுக்கு பத்தெடுக்கேலும்.....”

கண்ணை பொன்னே எனப் பேரன் பாதுகாத்து வரும் ‘யகாபோட்’டை வீட்டுக்குள் நுழைந்து உப்போவுக்கு மேலேறி சம்ரின் எடுக்கப் போய் அது அப்படியே விழுந்துடைந்து பாவிக்க முடியாத நிலையாகிவிட்டது. இதைப் பற்றி சம்ரினிடம் விசாரிப்பதற்கிடையில் அடுத்த வீட்டிலிருந்து ஹாஜியானி, அவரது உம்மா இருவரும் ‘பளாய்’க்கு வந்து விட்டார்கள்.

சம்ரின் இங்கு வந்து சதந்திரமாக விளையாடுகிறான். உம்மாவின் தடையையும் தாண்டி பாஸில் எப்போதாவது ஒருநாள் அவர்களது வளவுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தால் போதும், “வராத வராத இங்குகளுக்கு போபோ ஊட்டுக்கு” என விரட்டி விடுவார்கள். ‘கேட்’டை இழுத்து மூடும் சத்தம் பத்து வீடுகளுக்குக் கேட்கும். உம்முமமா கிழவியின் உடைந்த சத்தம், ஹாஜியானியின் காட்டுக் கூச்சல் இவற்றோடு இடைக்கிடை ஹாஜியாரின் சிம்மக் குரலும் சேர்ந்து

ஒலிக்கும். “வெரட்டின” ..... “அடிச்சிட்ட” என பாஸில் சத்திக் கொண்டு வந்தால் நடந்திருப்பதைக் கொஞ்சம் ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

பிள்ளைகள் என்றாலே பொதுவாகக் குழப்படிதானே! சண்டை பிடிப்பார்கள். மறுநிமிடம் சேர்ந்து விளையாடுவார்கள். சம்ரினோ அதிலும் ஒருபடி மேல் அசாதாரண குழப்படி. குடும்ப வாக்காக இருக்க வேண்டும்!

இன்னொரு நாள் பாஸிலுக்கும் சம்ரினுக்குமிடையில் வாக்குவாதம்.....

“எங்கட டெடி கொண்டந்தது”

“எங்கட மாமா அனுப்பினது”

உண்மையிலேயே பாஸிலுக்கு மாமா முறையான ஒருவர் கட்டாரிலிருந்து அனுப்பியதுதான் அந்த விளையாட்டு விமானம். பற்றறி போட்டால் ஓரளவு உயரத்துக்கு பறக்கக்கூடியது.

பாஸிலைத் தள்ளிவிட்டு பிளேனுடன் ஓடினான் சம்ரின். அழுகை கேட்டு வெளியே வந்த பஸ்மினாவுக்கு நடந்திருப்பது புரிந்தது. மறுகணம் பக்கத்து வீட்டு வாசற்படியில் போய் நின்றான்.

“இந்த ஈப்பி பிளேன எடுத்துகொண்டு நாங்கூட்டு பறந்திடவன் போற”

“இத பாக்க பொறுமதியானதெல்லம் எங்கட புள்ளேட்ட இருச்சிய. சுமம கண்டநிண்டதுகெல்லம் தூக்கி புடிச்சி கொண்டு ஓடிவார”

பஸ்மினா வாய்திறப்பதற்கு முன்னரே ஹாஜியானி பொரிந்து தள்ளிவிட்டாள். 'படார்' என்ற சத்தத்துடன் காலடியில் வந்து பிளேன் விழுந்தது. வீசிய வீச்சில் முன்பக்கம் உடைந்திருந்தது. கூட வந்திருந்த பாஸில் இன்னும் சத்தமிட்டு அழத் தொடங்கினாள்.

பஸ்மினாவிடம் இருப்பது சாதாரண நொகியா போன்தான். லொறி டிரைவரான அவளது கணவன் வெளியிடங்களுக்குச் சென்றால் திரும்பி வர நாலைந்து நாளைக்கும் என்பதனால் தொடர்புகளுக்காக வாங்கிக் கொடுத்ததே அது. ஒருநாள் வீட்டுக்குள் வந்த சம்ரின் அதையும் எடுத்து விளையாட சீழே விழுந்துவிட்டது. திருத்துவதற்கு இரண்டாயிரம் ரூபா செலவாகியது. இதைப்பற்றிச் சொல்லப்போனால் இன்னொரு யுத்தத்துக்குதயாராக இருக்க வேண்டுமென்பதனால் அமைதியாக இருந்து விட்டாள்.

“அவங்க பெரிய மனுசருக நீங்களுகதான் கொஞ்ஜம் அஜஸ்ட்டாக நடந்து கொள்ளோணும்”

அக்கம்பக்கத்தவர்களும் வழமை போலவே எங்களில் தான் பிழை கண்டதோடு இலவச ஆலோசனைகளையும் வழங்கத் தவறவில்லை.

சமீபத்தில் சைக்கிள் காணாமல் போனது. டபள் டிபளென விலை போவதற்கு முன்னர் சீட்டு போட்டுச் சேர்த்த காசில் பாஸிலுக்கென வாங்கி

வைத்திருந்தது தான். பிள்ளைக்கு ஓட்டப் பழக்கிய பின்னர் வீட்டு முற்றத்தில் வைத்து விட்டு நான் உள்ளே சென்றிருந்தேன். அந்நேரம் பார்த்து அங்கு வந்த சம்ரின் அதை எடுத்துப் போய் கொஞ்சம் ஓட்டிவிட்டு ரோட் வழியே விட்டுவிட்டுப்போயிருக்கிறான். யாரோ அதைக் களவாடிச் சென்று இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை. அதைப்பற்றி விசாரிக்கப் போன நேரத்திலும் முழுக்குடும் பழம் படையெடுத்து வந்துவிட்டது. “எங்கட புள்ளய களவுக்கு சாட்டவந்திருச்சிய” எனப் பெரும் கூச்சலிடத் தொடங்கி விட்டனர். பஸ்மினா அடிபடாத குறை மாத்திரமே.

“சம்ரின் அடிச்ச”

“சம்ரின் தள்ளிபோட்ட”

இப்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டு பாஸில் அடிக்கடி அழுதுகொண்டு வருவதுமுண்டு. ஒருமுறை இப்படித் தள்ளிப் போட்டதில் நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் கூட வந்தது.

இப்படியாக கடந்த ஓராண்டு காலமாக நடந்து கொண்டிருக்கும் சம்பவங்களைப் பற்றி பஸ்மினாவுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். “ஏழை வாய்ச்சொல் அம்பலம் ஏறாது” என எங்கோ வாசித்த ரூபகம் நினைவுக்கு வந்தது.

• அலெக்ஸ் பார்தாமன்

படிப்பும் பாதிப்பும்

கதை: களவாடப்படும் ஏக்கங்கள் ஆசிரியர் : பிரம்மியா சண்முகராசா
தொகுப்பு: கனதி ஆண்டு: 2023 வெளியீடு: இலக்கமி

மனிதவாழ்வியலில் கல்வி என்பது இன்றியமையாததொன்று. சிறுவயதில் ஒழுங்கான வகையில், ஒரு குழந்தையின் மனதில் எவ்வாறு அக்கல்வி பதியப்படுகிறதோ, அவ்வாறே அந்

தக்கல்விமுறையைப் பின்பற்றி அக்குழந்தை வளர்ந்தும் கொள்கிறது. வாழ்வின் சூழ்நிலைகளோடு பொருந்திப் போவதற்கும், வாழ்க்கைக்கான சரியான வழிகாட்டுதலுக்கும் இளமையில் கல்வி

அவசியமாகிறது. அத்தோடு, எந்தவொரு ஆபத்துக்களிலும் தவறான வழிநடத்தலில் இருந்தும் கல்வி மினால் விருத்தியடையும் அறிவு அதிலிருந்து பாதுகாக்கிறது.

ஆயினும், இக்கல்விதனைக்கற்று வாழ்வில் மேம்படுவதற்கு, ஒரு தடையாக இருப்பது வாழ்வோரைச் சூழ்ந்திருக்கும் வறுமையே பிரதான காரணியாகிறது. சிலர் கல்வி கற்று, அந்த வறுமையோடு போராடி வாழ்வின் உச்சத்துக்குப் போய் விடுகிறார்கள். இது எல்லோரது வாழ்விலும் சாத்தியமானதொன்றல்ல. வறுமைப்பிடிக்குள் சிக்கி வாழ்பவர்கள், அன்றாட ஜீவனோபாயத்துக்காகப் போராடும்வேளையில், அவர்களுக்கு கல்வி என்பது இரண்டாம் பட்சமாகவே அமைகிறது. கல்வி கற்று உயர்வுகொள்ள மனம் விருப்புக் கொள்ளினும், வீட்டு வறுமை அவ்விருப்பை விரட்டியடித்து விடுகிறது. இவ்வறுமையின் நிமித்தம் கல்வி கற்பதற்கு பாடசாலை மதியடையைப் பாராத ஒருமனிதனின் வாழ்வில், பல ஏமாற்றங்களும், நீளும் துயரங்களும் கண்ணீரும், கவலைகளும் தொடர்ந்து நிற்கும் என்பதையும், இவ்வாறு வறுமையின் நிமித்தம் கல்விகற்க முடியாதோரை அவர்களின் அறியாமைகளை வசதியுள்ளவர்க்கம் எப்படியெல்லாம் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துகின்றது... சுரண்டுகிறது... என்பதையும் 'கனவாடப்படும் ஏக்கங்கள்' (கனதி - சிறுகதைத் தொகுப்பு) எனும் சிறுகதை மூலம் வெளிப்படுத்திக் காட்டியிருக்கின்றார் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த உளவியல் பட்டதாரியான இளம்படைப்பாளினி பிரம்மியா சண்முகராஜா அவர்கள்.

தனக்கான வயல்நிலமொன்றில், மிகுந்த

பிரயாசையுடன் வேளாண்மை செய்து வருபவன் இராமசாமி. வயதானாலும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யக்கூடியவன். பள்ளிக்கூட வாசலையே அறியாதவன்.

ஆறு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான இவன், மனைவி கண்ணம்மாவோடு வாழ்ந்து வருகிறான். இவனது வயல் நிலத்தில் விளையும் வேளாண்மையானது பாதி ஆண்டுகளுக்கு சோறாகவும், மீதி பாதி ஆண்டுகளுக்குக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிப்பதற்குமாகவே இருக்கின்றது.

மேற்கொண்டு வேளாண்மை செய்ய அவனிடம் சொந்தமாக வேறு நிலம் இல்லை. இருக்கின்ற நிலத்தில் எப்படித் தான் பாடுபட்டாலும், அவனால் அந்த வறுமைநிலையைத் தாண்டி வரவும் முடியவில்லை.

ஒருநாள் அவன் தனது மன ஆதங்கத்தை மனைவியிடம் வெளிப்படுத்துகிறான். “என்னடி புள்ள... எத்தனைகாலம் இப்படியே கஞ்சிக்கும் சோத்துக்கும் காலம் கழியப்போகுது? எண்டைக்கு வீடுவாசல்ல நாரியைச் சாய்ச்சி எப்ப தூங்கிறது...?”

இவ்வாறு இராமசாமி தன் மன ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், அவனது வறுமைதழ்ந்த பொருளாதாரம் எந்தநிலையில் இருக்கிறது என்பது காட்டப்படுகிறது. இவ்வாறான வறுமை நிலைக்குள் வாழும் அவனது சின்னமகள், வயல்வரப்புகளுக்கு அப்பால் போகும் வெள்ளைச் சீருடையணிந்த மாணவி களைக்கண்டு, தானும் அதுபோல் பாடசாலைக்குச் சென்று படிக்க விரும்புவதாகத் தந்தையிடம் கூறுகிறான். அவனுக்குள் விரக்தி ஏற்படுகிறது. அவன் மனைவியிடம், “கண்ணம்மா... இந்தப்

புள்ளையை என்னவெண்டு கேளடி. ஊருபடுகிறபாட்டுக்கு ஊமையனுக்கு விசிலாம்..." என்று கூறுகிறான். அதற்கு கண்ணம்மாளும், "என்ன புள்ள! கஞ்சிக்கு வழியைக்கானோம். பள்ளிக்கூடமா? சும்மாபோய் சோலியைப் பாரு..." என்கிறான். பெற்றோர்களினது வார்த்தைகள்... அந்தப்பிஞ்சுமனதை நோகடிக்கச் செய்து விடுகின்றன.

மேற்படி, இராமசாமி கண்ணம்மாளின் உரையாடல்கள்மூலம் அந்த இருவரினது குடும்ப வாழ்க்கையின் பின்புலமும் அவர்கள்வளர்ந்து வந்ததானதூழ்நிலையும் எவ்வகையெனக் காட்டப்படுகிறது. பொதுவாகத் தங்களது பிள்ளைகளுக்கு எந்தவொரு பெற்றோரும் கல்வியறிவு புகட்டவே விரும்புவார்கள். ஆனால், இங்கே ஒரு சிறுகுழந்தை கல்வி கற்பதற்கு, வறுமையை முன்நிறுத்தி அது மறுக்கப்படுகிறது. இதன்மூலம், அக்குழந்தையின் பெற்றோர்களான இராமசாமி கண்ணம்மாள் இருவரும் கல்விநிலையில் மேம்பாடடையாதவர்கள் என்ற உண்மை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. கல்வி குறித்து எந்தவொரு புரிதலுமற்ற இவர்களது செயல்பாடுகளின் பின்விளைவு... எப்படியானதொரு மோசமான நிகழ்வை உருவாக்கிவிடும் என்பதை கதையின் இறுதிமுடிவில் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் பிரம்மியா.

சின்னமகளுக்கு, தான் பாடசாலைக்குச் சென்று படிக்க முடியவில்லையே... என்ற கவலை தூழ்ந்திருக்க, அந்த இடத்துக்கு முத்தன் என்பவன் வருகிறான். அவன் கூறும் விடயம் இராமசாமிக்கு மனதில் ஒரு நம்பிக்கையை ஊட்டி விடுகிறது. அந்த ஊரில் செல்வந்தன் என்பவர், தனது

வயல்திலங்களை வேளாண்மை செய்ய குத்தகைக்குக் கொடுப்பதாகவும், இராமசாமியையும் அங்குபோய்க் கேட்டுப் பார்க்கும்படியும் கூறுகிறான். செல்வந்தனது வீட்டில் அவனது வேண்டுகல் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. அவனது வேண்டுகல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபின்... செல்வந்தன் இராமசாமியிடம்,

"முதல் வீட்டோய் பொண்டாட்டி புள்ளைகளிடத்தில் அனுமதி எடுத்துவா..." என்கிறான். இராமசாமியும் வெகுவேகமாக தனது வீட்டிற்குச் சென்று, மனைவி, பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு செல்வந்தனது வீட்டிற்கு வந்து, அவன் முன்பாக நிற்கிறான்.

"ராமசாமி... உண்ட பிள்ளைகளுக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியுமா..." என்று கேட்கவும், அதற்கு அவன், "என்னையா கேள்வி இது? எனக்கு ஏதையா பணம்? நான் படிக்க வைக்கல்ல..." என்று கூறுகிறான். செல்வந்தன் மனதுக்குள் சிரித்துக்கொண்டே... குத்தகைக்கு, வயலில் விளையும் வருவாயில் நாலில் ஒரு பங்கு தனக்கெனவும் மீதி மூன்று பங்கு இராமசாமிக்கெனவும் பத்திரம் எழுதப்படுவதாகக்கூறி, ஒவ்வொருவரிடமும் இருந்து மைதோய்த்த கைவிரல் (கைநாட்டு) அடையாளங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களை அனுப்பி விடுகிறான்.

வேளாண்மை செய்வதற்கு நிலம் கிடைத்த சந்தோஷத்தில் இராமசாமியின் குடும்பம் வீடு திரும்புகிறது. இராமசாமி கனவு காணத்தொடங்கி விடுகிறான். அவனது சின்ன மகள் இனிப் பள்ளிக்கூடம் போகலாம் என நினைக்கிறான். பெற்றோருடன் பிள்ளைகள் ஆறும் வயலில் இறங்கிப்

பாடுபடுகின்றனர். பூமித்தாயும் அவர்களுக்கு வஞ்சகம் செய்யவில்லை. அது மடிநிறைய நெல்மணிகளை அள்ளிக் கொடுத்திருந்தது அருவி வெட்டும் காலமும் வந்தது. அக்குடும்பத்தினுடைய உடல் பிரயாசையத்தின் பலன்... நெல்முடைகள் நூறாகி இருந்தன. அதில் செல்வந்தனுக்கு இருபத்தைந்து மூடைகளும், தனக்கு எழுபத்தைந்து மூடைகளும் வேறாக்கி வைத்துவிட்டு, செல்வந்தனுக்கு தகவல் அனுப்புகிறான் இராமசாமி. செல்வந்தன் வண்டியுடன் வருகிறான். இருபத்தைந்து மூடைகளை இராமசாமிக்கு ஒதுக்கிவிட்டு, மிகுதி எழுபத்தைந்து மூடைகளையும் தனது வண்டியில் ஏற்றியபோது, இராமசாமி திகைத்துப் போகிறான். செல்வந்தன் இராமசாமிக்கு பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்கும்போது, மை அடையாளம் வைத்த பத்திரங்களை இராமசாமி யிடம் காண்பிக்கிறான். எழுதப்பட்டிக்கத் தெரியாத அக்குடும்பம், அக்கணத்தில் செய்வதறியாது திணறுகிறது. இராமசாமியின் மூத்தமகன் தந்தையை அழைத்துக்கொண்டு, அயலில் இருக்கும் ஒரு தமிழ்வாத்தியாரிடம் சென்று பத்திரங்களைக் காண்பிக்கிறான். பேசிய பேச்சுக்கு மாறாக, பத்திரத்தில் எழுதப்பட்டு, கைவிரல் அடையாளம் வாங்கப்பட்டிருப்பது தெரிய வருகிறது இராமசாமின் குடும்பம் தாம் வஞ்சிக்கப்பட்டு விட்டதை உணருகிறது. வண்டியில் ஏற்றிய எழுபத்தைந்து மூடைகளோடு, செல்வந்தன் புறப்பட்டு விடுகிறான். இச்சிறுகதை மூலம் பிரம்மியா சொல்ல வருவது என்னவெனில், வாழ்வு எந்த ஏழ்மை நிலையாக இருந்தாலும்,

இயன்றளவு படித்து இருக்க வேண்டும் என்பதே வறுமையை ஏதோ ஒருவகையில் ஒழித்து விடலாம். ஆனால், அதே வறுமையைக் காரணம்காட்டி, எமது நிகழ்கால வாழ்வு எதிர்காலத்தில் இருள் மயமாகி விடக்கூடாதென்பது இக்கதையின் வெளிப்படைத் தன்மையாகிறது. இச்சிறுகதையின் சிறப்பம்சம் என்னவெனில், கதைக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட கரு... கதையின் நிகழ்களங்கள்... கதையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் முதலாளித்துவ சுரண்டல்தன்மம்... விளிப்புநிலைமனிதர்களின்மீதான பார்வை... உழைப்பைத்தவிர, வேறெதையும் அறிந்திராத வாழ்க்கைத்தன்மம்... கல்வியின் தரம் அறியா வளர்ப்பும் வாழ்வும்... எளிமையான உரைநடை... இறுதியில், கதையை முடித்திருக்கும் விதம்...

பிரம்மியா...! உளவளக்கற்கைநெறியை முடித்திருக்கும் ஒரு பல்கலைக்கழகப்பட்டதாரி. இவர் இத்துறைசார்ந்து இருப்பதாலோ என்னவோ இவரது பார்வை இச்சமூகத்தில் பின்நிலைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பொருளாதார ரீதியாகப் பின்தங்கியிருப்பவர்கள்மீது படுகிறது. இப்படுகை இவரது எழுத்துக்கான களத்துக்கும், கருவுக்கும் வழிசமைத்துக் கொடுக்கின்றது எனலாம். கதை எழுதுவதைவிட, யாருக்காக எழுதுகிறோம்... என்பதில் மிகவும் தெளிவாகவே இருக்கிறார். அதற்கு ஒர் உதாரணமாக, இந்த 'களவாடப்பட்ட ஏக்கங்கள்' எனும் சிறுகதையை முன் வைக்கலாம்.

வாழ்த்துகள் பிரமியா!

கரும்பலகை

-மு.தயாளன் -

கபிலனும் அவன் நண்பனும் கபிலனின் அப்பாவைக் கூட்டிச் சென்று அவரின் நண்பர் வீட்டில் விட்டு விட்டு நாளைவந்து சந்திப்பதாகக் கூறிவிட்டு வந்துவிட்டார்கள்.

வரும்போது கபிலனின் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்த விசயம் காலையில் பள்ளிக் கூடத்தில் நடந்த விடயம்தான்.

பாடசாலைவிட்டு மழையில் நனைந்தபடி அவன் புறப்பட்ட போது அந்த மாணவி ஓடி வந்து குடை தந்தமையும் அதைப் பார்த்து மற்ற மாணவிகள் சிரித்தமையும் அவனைக் குழப்பத்திலாழ்த்தியது. நண்பனிடம் இதைக் கூறினால் அவன் அதை வேறு நோக்கில் சிந்திக்க ஆரம்பித்து விடுவான் என்பதால் கூறுவதைத் தவிர்த்தான்.

ஆனாலும் அவனுடைய மனம் மட்டும் நிலையாக இல்லை.

அறைக்கு வந்ததும் இருவரும் எதுவும் கதைக்காது படுத்துவிட்டனர்.

அதே நேரம் நண்பர் வீட்டில் கபிலனின் அப்பா தன் நண்பருக்கு இன்று நடந்தவிடயங்களைக் கூறினார்.

“இந்தக் காலத்துப் பொடியங்களைப் பற்றிக் கவனமாக இருக்க வேணும்” என்று அவர் கூறினார்.

“அதுதானடாப்பா கவலையாய்க் கிடக்குது. அந்தப் பெட்டையைப் பார்த்தால் குழைந்து குழைந்து கதைக்குது. அது யாரென்று விசாரிப்பமெண்டு பார்த்தால் அவன் விட்டால்தானே.” என்று கூறிக் கவலைப்பட்டார்.

“நாங்களும் எடுத்தவுடனை சந்தேகப் பட்டு.. அங்கு ஒண்டும் இல்லாமலிருக்க நாங்களே காதலுக்கு ஐடியா குடுத்த மாதிரியாகியிடும். நீ அவனை என்னட் டைவிடு நான் கவனிக்கிறன். அந்தப் பள்ளிக்கூடப் பிறிற்சிப்பலை எனக்குத் தெரியும். சாடைமாதையாய் விசாரிக்கப் பார்க்கிறன். நீ என்ன நாளைக்கே போறியே” என்றார் அவர்.

“அப்பிடித்தான் இருந்தனான். இந்த விசயம் வந்தால் போலை இன்னும் இரண்டு நாள் நிற்பமெண்டு யோசிக்கிறன்.” என்றார் கபிலனின் அப்பா.

“ஓம் அதுவும் நல்லது. நாளைக்கே அந்தப்பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போயிட்டு விசயத்தை அறிஞ்சு சொல்லிறன். எதுக்கும் அவன் அப்படி இப்படிப் போக முன்னம் ஒரு கால்கட்டைப் போட்டுவிட்டியெண்டால் எல்லாம் சரியாகும்.” என்றார் நண்பர்.

“எனக்கும் மனிசிக்கும் அதுதான் எண்ணம். எங்களுக்கும் வயது வந்திட்டுது இவன்ரை கல்யாணம் முடிஞ்சு தெண்டால் நிம்மதி. இப்ப பொம்பிளை எடுக்கிறதும் அவ்வளவு சுலபமில்லை. ஊருக்குள்ளை பொருத்தமாய் ஒரு பெட்டையுமில்லை. இவனும் கூட்டமாட்

டான். உனக்கு ஆரும் இருந்தால் சொல்லு பேசுவம்” என்றார் கபிலனின் அப்பா.

நண்பர் சிரிச்சுக்கொண்டே “கையிலை வெண்ணையை வைச்சுக் கொண்டு ஊராவீட்டு வெண்ணையுக்கு ஏன் அலைவான்” என்றார்.

கபிலனின் அப்பா நண்பரைக் கேள்விக் குறியோடு பார்த்தார்.

“ஆரையடாப்பா மனசிலை வைச்சுக் கொண்டு சொல்லிறாய்.” என்று கேட்க “உனக்குச் சம்மதமெண்டால் என்றை பெட்டையை நான் தரத் தயார்” என்று அவர் வெளிப்படையாகக் கூறினார்.

கபிலனின் அப்பா சிறிது நேரம் அமைதியாய் இருந்தார்.

“உன்ரை மகள் இப்ப என்ன செய்யிறாள்?”

என்று கேட்டார்.

“அவள் ஏஎல் செய்துபோட்டு யூனிவரசிறிற்கு போகத் தயாராயிருக்கிறாள். அவளைக் கபிலனுக்கும் தெரியும். இரண்டு நாள் வந்து பாடம் சொல்லிக் குடுத்தவன்.”

என்று நண்பர் கூற கபிலனின் அப்பா “எதுக்கும் அவனையும் கேட்டுப் பார்ப்பம்” என்று கூறிவிட்டு நேரத்தைக் கருத்திற் கொண்டு இருவரும் படுக்கச் சென்றனர்.

.....

மறுநாட் காலை நித்திரையால் எழும்பிய கபிலனின் மனதில் குடை கொண்டு வந்து கொடுத்த நிகழ்ச்சிதான்

திரைப்படம்போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தவறாகவும்பட்டது அதேநேரம் அது ஒரு தற்செயலான நிகழ்வாகவும் பட்டது.

காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான். பாடசாலையில் அதிபர் வாசலில் நின்று மலர்ந்த முகத்துடன் காலை வணக்கம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். கபிலனும் காலை வணக்கம் கூறிவிட்டுத் தன் வகுப்பறைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

அவனுக்கு இன்று முதற்பாடம் எட்டாம் வகுப்பிற்கு இருந்தது. அதற்கடுத்த பாடம் உயர்தர வகுப்பிற்கு பிரயோக கணிதம் இருந்தது.

எட்டாம் வகுப்பிற்கு அவனுக்கு விஞ்ஞான பாடம் இருந்தது. விஞ்ஞான பாடத்தில் தாவரங்களைப்பற்றிப் படிப்பித்தான். அவன் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு மாணவி எழுந்து “சேர், தாவரங்களுக்கு மனிசரப்போல உயிர் இருக்கா?” என்று கேட்டான்.

“அதிலென்ன சந்தேகம், உயிர் இருப்பதால்தானே அவை வளர்கின்றன” என்று கூறினான்.

“அப்படி என்றால் தாவரங்களைக் கொல்லுறது பாவந்தானே சேர்” என்று கேட்டான். இதற்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று கபிலனுக்குப் புரியவில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு “நிச்சயம் பாவந்தான்” என்றான். அந்தப் பெண் அதனோடு

விடவில்லை. தொடர்ந்து “மிருகங்களைக் கொல்லுறது பாவம்எண்டுதானே தாவரங்களைக் கொண்டு சாப்பிடறம். அது எப்படிச் சரியாகும்.”

இந்தக் கேள்வியைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத கபிலன் திடுக்கிட்டு விட்டான். சிறிது நேரம் யோசித்த அவன் தைரியமாக ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

“நீங்கள் தாவரத்தைக் கொல்லப் போகும்போது அவை ஓடி ஒளிக்கின்றனவா?”

“இல்லை” என்று அவள் சொன்னாள்.

“அப்ப அவை இறப்புக்கு பயமில்லாமல் இருக்கின்றனதானே” என்றான் கபிலன்.

“அது தானே” என்றான் அவள்.

“அதே நேரம் மிருகங்களைக் கொலை செய்யப்போகும்போது அவை ஓடி ஒழிக்கின்றன. அதாவது அவை வாழ ஆசைப்படுகின்றன என்று தானே அர்த்தம் வாழ ஆசைப்படுகிறவைகளை வலுக்கட்டாயமாகக் கொல்வது கூடப்பாவம்தானே” என்று கூறிவிட்டு தான் வென்றுவிட்டதுபோல் அந்த மாணவியைப் பார்த்தான். அப்போது பாடம் முடிவதற்கான மணியும் அடித்தது.

“மிகுதியை அடுத்த தடவை கதைப்போம்” என்று கூறிவிட்டு வகுப்பறையைவிட்டு வெளியேறி உயர்தர வகுப்பு நடைபெறும் வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தான்.

உயர்தர வகுப்பறையில் ஏழு பிள்ளைகள் தான் இருக்கிறார்கள். அந்த

வகுப்பறையில்தான் நேற்று அவனுக்குக் குடை தந்த மாணவியும் இருக்கிறாள்.

அவள் பெயர் கமலா. கபிலன் வகுப்பறையுள் நுழைந்ததும் அவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்று வணக்கம் சொன்னார்கள். கபிலனும் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு பாடத்தைத் தொடங்குவதற்கு ஆயத்தமாகி அன்று படிப்பிக் கப்போகும் பாடத் தலையங்கத்தை கரும்பலகையில் எழுதினான். அவன் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது பின்னால் மாணவிகள் குசுகுவென்று கதைப்பது அவனுக்குக் கேட்டது.

திரும்பிய கபிலனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“இங்கு நீங்கள் வந்திருக்கிறது படிக்க என்பதை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். கதைப்பதற்கு இடைவேளைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். படிப்பில்மட்டும் உங்களின் கவனம் இருக்க வேண்டும்” சத்தமாகவும் கடுமையாகவும் பேசினான். கபிலன் எப்பொழுதும் இப்படிக்கதைப்பதில்லை. மிக அமைதியாகவும் தெளிவாகவும் பாடமெடுப்பவன். பிள்ளைகளோடு மிக அன்பாகப் பழகுவவன்தான் கபிலன். கபிலனுடைய இந்த வகுப்பறைக்குப் பக்கத்தில் இருப்பது அதிபரின் அறை. கபிலனின் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு வியப்படைந்த அதிபர் எட்டிப் பார்த்தார்.

“ஏதும் பிரச்சினையா மாஸ்டர்?” என்று அதிபர் கேட்டார்.

“இல்லை மிஸ், பரீட்சை நெருங்குவதால் இவர்கள் பாடத்தில் கவனம் எடுக்கவேண்டுமென்று கூறினேன்” என்று கபிலன் சமாளித்துவிட்டான்.

அத்தோடு அதிபரும் போய்விட்டார். பாடம் முடிந்ததும் “கமலா, நேற்று நீங்கள் குடை தந்ததற்கு நன்றி. பாடசாலை விட்டதும் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு வகுப்பறையைவிட்டு வெளியேறினான்.

வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே வந்தவனுக்கு இன்னொரு அதிர்ச்சிகாத்திருந்தது.

அதிபர் அறைக்கு வெளியே அவன் அப்பாவின் நண்பர் காத்திருந்தார். இது அவனுக்குக் கொஞ்சம் குழப்பமாகத்தான் இருந்தது.

“என்ன அங்கின் இந்தப் பக்கம்?” என்று கேட்டு வைத்தான்.

“அதிபரை ஒருக்கால் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது தம்பி. அதுதான் வந்தனான்” என்று அவரும் கூறினார்.

அத்தோடு அவன்தன் பாடமெடுக்கப் போய்விட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் அதிபர் அவரை உள்ளே கூப்பிட்டார்.

உள்ளே சென்ற அவர் வணக்கம் கூறிவிட்டு தான் வந்த விடயம் பற்றிக் கேட்க நேரடியாகவே தொடங்கினார்.

(இன்னும் வரும்...)

மாடி வீடுகளும் மணவாளர்களும்

அதிகாலை வேளைக்கான 'சுபஹத்' தொழுகையை முடித்துவிட்ட கரீம் முதலாளி தனது இரண்டாவது மகளுக்கு கட்டிக்கொடுத்த வீட்டின் மேல் மாடியில் அமர்ந்த வண்ணம் குரியோதயத்தை எதிர்பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தார்.

அவரது மனைவி கீழ் மாடியிலுள்ள ஒதுக்குப்பற அறையொன்றில் 'தஸ்பீஹ்' செய்தல், குர்ஆன் ஒதுதல் போன்ற மேலதிக வணக்க வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கரீம் முதலாளியின் இரண்டாவது மகளுக்கு சுமார் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்புதான் திருமணம் முடிந்திருந்தது. அவரது மூத்த மகளும் அயல் பட்டினத்தில் அமைந்திருந்த அரசாங்க வைத்தியசாலையில் கடமையாற்றும் வைத்தியர் ஒருவரை சுமார் எட்டு வருடங்களுக்கு முன்புதான் திருமணம் செய்து கரீம் முதலாளி கட்டிக்கொடுத்த, பக்கத்துக் காணியிலுள்ள வீட்டில் தன் கணவருடனும் இரு சிறு பிள்ளைகளுடனும் வசித்து வருகின்றாள்.

இரண்டாவது மகளுக்கு கட்டிக்கொடுத்த வீட்டுக்கு குடிவந்த கரீம் முதலாளியும் அவரது மனைவியும் கடந்த ஆறு மாதங்களாக மூத்த மகளின் வீட்டுக்கும் சென்று அன்றாட அலுவல்களில்

உதவி செய்துவருகின்றனர். அதுமட்டுமல்லாமல் கரீம் முதலாளியின் 'கடைக்குட்டி'யான இளைய மகளும் மூத்த மகளின் வீட்டில் அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கின்றாள். தனது இளைய மகளுக்கும் ஒரு காணித்துண்டை வாங்கி வீடொன்றைக் கட்டிக்கொடுத்து, நல்ல ஒரு மாப்பிள்ளையையும் பார்த்துக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஆண்பிள்ளை இல்லாத கரீம் முதலாளியின் தலை மீதுதான் சுமத்தப்பட்டுள்ளது.

'டக்கடி. பக்கடி. டக்கடி. பக்கடி.' காலை

ஆறு மணியாகியதும் அயல் வீட்டின் கைத்தறியில் நெசவு செய்யும் ஓசை ஒலிக்கத் தொடங்கிற்று. அது கரீம் முதலாளியின் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப கால நினைவுகளுக்கு அழைத்துச் சென்றது.

இற்றைக்கு சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு கரீம் முதலாளி தனது பதினேழு வயதாயிருக்கும் போது கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்கு இறங்கினார். இன்றும் சாரம், சாரி போன்ற கைத்தறிச் சேலைகளுக்கு பெயர்பெற்ற இவரது ஊரில் அக்காலத்தில் வீட்டுக்கு வீடு ஒரு கைத்தறியாவது இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மூன்று கைத்தறிகளோடு இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு வீட்டில் கரீமும் நெசவுக் கைத் தொழில் கூலித் தொழிலாளியாக வேலைக்கு சேர்ந்து கொண்டார். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகிய 'பொங்கும் பூம்புனல்', அம்பிகா ஜலவலரியின் பாட்டுக்குப் பாட்டு, 'இசையும் கதையும்' எனும் நிகழ்ச்சிகளோடு மற்றும் நிகழ்ச்சிகளையும் கேட்டு, இரசித்து நெசவும்போது கரீமுக்கு மாத்திரமல்ல ஏனைய தொழிலாளருக்கும் பொழுது கழிவது தெரியாமலேயே அவர்களது தொழில் நேரம் கழிந்தது.

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் கரீம் சிறிதாக ஆரம்பித்த கட்டிடப் பொருட்கள் விற்பனை செய்யும் 'ஹாட் வெயர்' வியாபாரம் இன்று பெரிதாகி

ஊரிலே பெயர் சொல்லக்கூடிய ஒரு முதலாளியாக இன்று கரீம் முதலாளி விளங்குகின்றார்.

'லொக்.லொக்.' ஹாட் வெயர் வியாபாரத்தில் சீமேந்துத் தூசு, செங்கல், மண், ஓடு என்பவற்றின் புழுதிகளை சுவாசித்ததன் வெளிப்பாடு கரீம் முதலாளியின் இருமலாக வெளிவந்தது.

இருமிக் கொண்டிருந்த கரீம் முதலாளிக்கு காலை தேநீரை கையில் ஏந்திய வண்ணம் அவரது மனைவி மேல் மாடிக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்தாள்.

"வாப்பா எப்பவாம் போற?" கரீம் முதலாளியின் இரண்டாவது மகளின் கணவன் 'என்ஜினியர்' சற்று ஓங்கிய குரலில் அவனது மனைவியிடம் விசாரித்தது கரீம் முதலாளியின் மனைவிக்கு தெளிவாகக் கேட்டது.

"மருமகன் என்ன சொல்லுறார்?" தேநீர்க் கோப்பையை கையினால் வாங்கியவாறு கரீம் முதலாளி மெதுவாக வினவினார் தன் மனைவியிடம்.

"பொறகு வெளக்கமாச் சொல்லுறன். இப்ப தேத்தண்ணியக் குடியுங்க" கரீம் முதலாளியின் மனைவி 'குசு குசு'த்தாள்.

தேநீர் குடித்து முடிக்கவும் மேல் மாடிக்கான 'கோலிங் பெல்' அலறவும் சரியாகவிருந்தது. மேல் மாடியின் முன் தாழ்வாரத்துக்கு வந்து எட்டிப்பார்த்தார் கரீம் முதலாளி. அவரது கடையில் உதவியாளராக கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக வேலை செய்யும் அன்சார்தான்

நின்றனுகொண்டிருந்தார்.

மேல் மாடியின் முன் தாழ்வாரத்தில் நின்ற கரீம் முதலாளியின் கண்களுக்கு வீட்டின் அயல் புற வளர்ச்சி, அழகு அவரின் வியாபாரத்தின் வளர்ச்சியை நூபகப்படுத்தின.

முப்பது பேர்சகாணிக்கு ஒரு ஒலைக் குடிசை அல்லது கனி மண் குடிசை அல்லது தகரக் கொட்டகையாக சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு காணப்பட்ட அவரது கிராமம் இப்போது ஏழு பேர்சகாணிக்கு ஒரு அழகிய மாடி வீடு என்ற அடிப்படையில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. இக்காணிகளில் வாழ்ந்த குறைந்த வருமானமுள்ள பலர் அவர்களது காணிகளை நல்ல விலைக்கு விற்றுவிட்டு குடியிருப்புக் குறைந்த அயல் கிராமங்களுக்கு குடிபெயர்ந்திருந்தனர். இவ்வாறு அழகாக கட்டப்பட்டிருக்கும் பல வீடுகளுக்கான ஒரு, செங்கல், சீமெந்து, இரும்புக் கம்பி, நிறப்பூச்சு போன்ற பல கட்டிடப் பொருட்கள் கரீம் முதலாளியின் 'ஹாட்வேயர்' கலையில் இருந்து வாங்கப்பட்டவை. அந்த வியாபாரப் பெருக்கம்தான் கரீம் 'முதலாளி' என்ற அந்தஸ்த்தையும் பணச் செல்வத்தையும் அவருக்கு அள்ளிக் கொடுத்திருந்தது.

"வாங்க அன்சார்.. உக்காருங்க" கரீம் முதலாளி தனது கடைத் தொழிலாளியை வரவேற்றார். கரீம் முதலாளி வியாபாரத்தில் முன்னேறுவதற்கு உறுதுணையாயிருக்கும் அன்சார் மீது அபார மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கின்றார்.

"இல்ல... பொஸ்... இரிக்கல்ல. துறைநீலாவணையிலிருந்து இரும்புக் கம்பி கொண்டு போக நேரத்தோடே 'டிப்பர்' கொண்டு வாற எண்டு சொன்னாங்க. ஏத்திக் குடுக்கோணும். கடைத்தொறப்புக் கோருவையத்தாங்க." அன்சார் வேண்டி நின்றார்.

"என்னெண்டா... நம்மட இஞ்ஜினியர் மருமகன் நம்மள இந்த ஊட்டை உட்டுட்டு வளவுட பின்புறத்தில் ஒரு குடிசைக் கட்டிக்கிட்டு அதுல போய் இருக்கச் செல்லி நம்மட மகள போன ஒரு மாசமா கரைச்சல்படுத்திறார். நீங்க இருமுறதும் தும்முறதும் அவரப் பாக்க வாற அவரட கூட்டாளிகளுக்கும் விசிட்டர்களுக்கும் எடஞ்சலா இருக்காம்" அன்சார் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றதும் கவலையோடு சொன்னாள் கரீம் முதலாளியின் மனைவி.

வயது அறுபத்தியேழை அண்மித்திருந்தாலும் கரீம் முதலாளி இதைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடையவுமில்லை, அழவுமில்லை.

"அதுக்கென்ன.. போவோமே.. நானும் என்ஜினியர் மருமகனுக்கு கலியாணம் முடிச்சிக் கொடுத்தோடே பக்கத்து நெசவு வீட்டு நெயினாக்கிட்ட அவரட வீட்டுக் காணிய விக்கிறதா எண்டு பலர் மூலமும் விசாரித்துப் பார்த்தன். நம்மட அல்ல செல்லயில அவரட ஊடு மட்டுந்தானே மாடி வீடா இல்லாம இரிக்கி இந்த நெசவுத் தொழிலச் செஞ்சி மாடி வீடு கட்டுறது எப்படி. அதனால வித்திட்டுப் போற ஐடியா

வருமெண்டுதான் ஆக்களப் போட்டுக் கேட்டுப் பார்த்தன்.. அவர் அசையுறதாக இல்லை” இப்படிச் சொன்ன கரீம் முதலாளிக்கு கடந்த பத்து வருடங்களாக அவரிடம் கட்டிடப் பொருட்கள் வாங்க வந்தவர்க ளில் சிலர் கண்முன் நிற்பது போல ஒரு பிரமை.

‘மருமகன் ஊட்ட உட்டுப் போகச் செல்லிட்டார். வீட்டுக்குப் பின் புறமா ரெண்டு அறையில சின்ன குடிவெண்டை கட்டிக்கிப் போகோணும். மொதலாளி. இரிக்கிற காசை எடுத்துக் கிட்டு கடனுக்கு கல்லு, சீமெந்து, ஒடு எல்லாம் தாங்க’ இப்படி வேண்டி நின்ற அவரது நுகர்வோர் பலர் சொல்லியதை நினைத்துப் பார்த்தார் கரீம் முதலாளி.

‘மகள்மாரின் மணவாளர்களுக்கு சீதனமாகக் கொடுத்த வீடுகளுக்கு விதவிதமான ‘பெயின்ட்’களும் ‘பொலிசு’களும் என்னிடம் வாங்கி அடித்து, அழகழகான ‘ஃபேன்’, ‘லைட்’ பொருத்தி அழகு பார்த்த இவங்களெல்லாம் சீதனமாக் குடுத்த ஊட்டில இருந்து எழும்பியிருக்காங்க. நான் மட்டுமென்ன. மருமகன் சொன்னா இடத்தக் காலி பண்ணத்தானே வேண்டும்.’ கரீம் முதலாளி இப்படி நினைத்து மனதை திடப்படுத்திக்கொண்டார்.

தனது இரு கைகளையும் கோர்த்தவாறு இரண்டு பெரு விரல்களாலும் முகவாய்க்கட்டை அழுத்தி யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் கரீம் முதலாளி.

‘பிரசர், கொலஸ்ட்ரோல் இருக்கிறவ

ராச்சே. யா அள்ளாஹ் ஒண்டும் ஆகிடப் போடாது...’ என்று யோசித்தவாறு கரீம் முதலாளியை கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவரின் மனைவி.

“முதல் மகளுக்கு டொக்டர் மாப் பிள்ளை எடுத்தம். அவர் ‘ஒண்கோள்’ ‘ஒண்கோள்’ எண்டு ஊட்டில இல்ல எண்டு மூத்த மகரும் பிள்ளைகளும் ஒரே குறை. இரண்டாம் மகளுக்கு எஞ்ஜினியர் மாப்பிள்ளை எடுத்தம். அவர் ‘ஒண்லைன்’ல வேலை வேலை எண்டு எந்நேரமும் ஊட்டுலதான். அவர் எஞ்ஜினியரா இல்லாட்டி டெக்னிக்கல் ஒஃபீசரா எண்டெல்லாம் தேடாம கோடிக்கணக்கா கைக்கூலி சீதனம் குடுத்து மாப்பிள்ளையாக எடுத்தம். ஆனா ஒண்டு சொல்லுறன் புள்ள. நம்மட கடைசி மகளுக்கு நம்மட ஹாட் வெயாரில வேலை செய்யுற . இப்ப கடைத் திறப்புக் கோருவையை வாங்கிட்டுப் போற அன்சார்தான் மாப்பிள்ளை. கடையைக் காத்தவனும் கடலைக் காத்தவனும் ஒருபோதும் பின்போறதில்ல எண்டு ஒரு முதுமொழி இரிக்கி. அதுதான் உண்மை. ஆம்புளப் புள்ள இல்லாத நான் கண்ணை மூடினா கடையையும் நம்மட கடைக் குட்டியையும் அள்ளாட கிருபையால இந்த அன்சார் காப்பாத்துவான் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கிரிக்கி” என்று சொன்ன கரீம் முதலாளி வீடு, வளவு, காணி புறோக்கரின் தொலைபேசி இலக்கத்தை தேடுவதற்காக தனது ‘செல்ஃபோனை’ நோண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

உனக்கு மட்டும்...

உனக்கு மட்டும்..!

குறுங்கதை

கனநாளாக கமலாவின் கண்ணுறக் கத்தை கலைத்தபடியிருந்தது அவளுக்கு மட்டுமே தெரிந்த அந்தப் பரம இரகசியம். அந்த இரகசியத்தை மனசுக்குள் அடக்கவும் முடியவில்லை. அது தன்னால் வெளியான தென்ற பழியை ஏற்கவும் அவள்தயாராக வுமில்லை. இருந்தும் அது பரவாதவரை அவளுக்கு உறக்கமே பிடிக்கவில்லை. எப்படி தனக்கு குந்தகம் வராதவாறு நாசுக்காக அதை பற்றவைப்பது?

அடுத்தாத்து பார்வதி மாமியே அதற்கு அசலான பேர்வழியாய் எண்ணி அவளை அணுகிய கமலா “ மாமி...மாமி இந்த இரகசியத்தை உங்களுக்கு மாத்திரம் காதோடு காது வைச்ச மாதிரி நம்பிச் சொல்லுறன் மாமி சிவசத்தியமாய் இதை ஆருக்கும் சொல்லிப் போடாதேங்கோ. சொன்னால் வீண் தொல்லைதான்” என்றவள் மாமியிடம் அந்த ரகசியத்தை அவிட்டுவிட்டாள். “ என்னடி பிள்ளை என்னை நம்பாமல் இப்பிடியெல்லாம் சத்தியம் கேக்கிறாய். மாமியிலை உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையே? நீ சொன்ன ரகசியத்தை பரம ரகசியமா பாதுகாப்பேனடி பயப்பிடாமல் போ பிள்ளை”

என்றாள் பார்வதிமாமி. மாமிக்கு அதைச்சொல்லி மணித் துளிகள் சில ஆகுமுன்னே இலண்டனிலிருந்து கமலாவுக்கு அழைப்பு பொன்று வந்தது. “ ஆறுமுகத்தாற்றை மகள் அனிதாராணி ஆரோ ‘குடு ‘ காரனோடை ஓடிப் போட்டாளாம். அதை அமுக்கிய ஆறுமுகத்தார் கனடாவுக்கு அவள் போட்டாளெண்டு கதை விடுகிறாராம். உண்மையே கமலா?” எனக்கேட்டுவிட்டு அவளின் பெரியம்மாவின் குரல் ஓய்ந்தது. பார்வதி மாமிக்குச் சொன்ன பரம ரகசியம் உலக இரகசியமாய் உடனடியாக உலாவர ஆரம்பித்துவிட்டதை அறிந்த கமலாவுக்கு இப்போ பரம திருப்தி. பார்வதி மாமியை தான் பரம இரகசியத்தைக் காக்க தேர்ந்த திறனை எண்ணி வியந்தவளாய் ஆறுமுகத்தார் என அறியப்பட்ட அவளின் சித்தப்பன் எப்பவோ தனது அப்பனுக்குச் செய்த வஞ்சகத்துக்கு பழிவாங்கக் காத்திருந்ததை கடுகதி வேகத்தில் கைகூட வைத்த பார்வதிமாமியை எண்ணிச் சிரித்தபடி உறக்கத்துக்குப் போனாள் கமலா. இனி அவளுக்கு நிச்சயமாய் உறக்கம் வரும்..!

ஷெல்லிதாசன்

மஞ்சரி
34
ஒரு பார்வை

தன் வேலைப்
புழுவிற்கிடையிலும் எம்
அன்பான வேண்டுகோளை
ஏற்று எழுத்தாளர்களை
ஊக்குவித்தும் அவர்தம்
பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டியும்
மாதந்தோறும் உங்களை
மகிழ்விப்பவர்
பேராசிரியர்
செ. யோகராசா

கதை - அஸ்வினி வையந்தி

இவரது பெரும்பாலான சிறுகதைகள் போன்று இச்சிறுகதையும் குடும்பப்பாசம் பற்றியதாகவே வெளிப்பட்டுள்ளது. எடுத்துரைப்பு முறைமட்டும் வித்தியாசமாக அமைந்துள்ளது.

தடுப்புச் சுவர் - ஹம்ஷன் ராஜேந்திரன்

சமகாலத்தில் நிகழும் பேரினவாத ஒடுக்கு முறைபற்றி பேசும் சிறுகதை என்றவிதத்திலே கரு பழையதாயிருப்பினும் களமும் பாத்திர சிருஷ்டியும் புதியனவாயிருப்பது கவனத்திற்குரியது.

மனநிலை மாற்றங்கள் - நிலவூர்ச் சித்திரவேல்
வித்தியாசமான உளவியல் விடயமொன்று பேசப்படுகின்றது என்றவிதத்தில் உளவியல் சார்ந்த சிறுகதைகள் வரிசையில் இடம் பெறத்தக்கது. எனினும் சிறுகதையின் முடிவுப்பகுதி moody characters பற்றிய குறிப்பு வேறுவிதமாக வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மயக்கமென்ன - சியாமளா யோகேஸ்வரன்
பேசு பொருள் பழையதாயினும் சிறுகதையின் நகர்வும் முடிவும் இச்சிறுகதையின் தரத்தை உயர்த்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாராட்டப்பட வேண்டிய சிறுகதை என்பதில் ஐயமில்லை.

நண்பேன்டா - ஷெல்லிதாசன்

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு முதன் முதலாக வித்தியாசமானதொரு நண்பனைச் சந்திப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார வரலாறு இவ்வாறான சில நண்பர்களை மேன்மேலும் உருவாக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. துரோகம் செய்த நண்பன்தரகரைக்கட ஏமாற்றி இருப்பது சுவராசியமானது. கதையின் தலைப்பிலும் கவனம் செலுத்தியிருக்கலாம்.

நாமொன்று நினைக்க - எஸ்.ஏ. சுப்பார்
வித்தியாசமான கருவும் கதைக்களமும் நகர்த்திய முறை காரணமாக மேன்மேலும் செதுக்க வேண்டிய சூழலை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

சிறப்புச் சிறுகதை - திக்குவல்லைகமால்
மீளவச்சமூகம்பற்றி எழுதிவரும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அவ்விடயம்பற்றி சிங்கள எழுத்தாளர்கள் எப்படி எழுதுகிறார்கள் எவ்வெவ்விதங்களில்கதையை நகர்த்துகிறார்கள்? உரையாடல்களை எவ்வாறு அமைக்கிறார்கள்? என்பதை முறையாக அறிந்துகொள்ள இம் மொழிபெயர்ப்புக்கதை ஆவன செய்கிறது. இப்படியான கதைகளை மஞ்சரி தொடர்ந்து பிரசுரிப்பது தமிழ்ச் சிறுகதையுலகத்திற்குச் சாலச் சிறந்ததாகும்.

LUXMI
EDUCATION CENTRE

LEC

ENROLLING NOW

2022 / 2023

REGISTER
NOW

www.leconline.co.uk

0208 573 0368

07852 810 285

WHAT WE OFFER

01.

KS1 & KS2
Maths
English
Science

02.

KS3 & KS4
Maths, Physics
Chemistry,
Biology
Maths

03.

KS5
Puremaths
Mechanics
Statistics
Physics
Chemistry

அற்புதமான அழகுமிகு
வடிவங்களில் குறைந்த
விலையில்
நிறைந்த சேவையினைத் தருவது
வெஸ்டேர்ண் ஜுவல்லர்ஸ்.

WESTERN JEWELLERS

Wembley Branch:
5, Plaza Parade, 29-33 Ealing Road,
Wembley, HA0 4YA

**SPECIALISED IN 22^{CT} GOLD,
WHITE GOLD, PLATINUM &
DIAMOND JEWELLERY**

Tooting Branch:
230 Upper Tooting Road
London, SW17 7EW

SILK EMPORIUM

122 Upper Tooting Road
London, SW17 7EN

FIRST JEWELLERY SHOP IN UK

WWW.WESTERNJEWELLERS.COM
TEL : 020 8903 0909